

Salezijanski vestnik

www.donbosko.si

julij-avgust

4

2011

917703531047007

{ vsebina }

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 4 | skupna številka 572
Leto 2011 | letnik 84
ISSN 0353-0477
dvomesečnik

UREDNIK
Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR
Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Imperl, Janez Krnc,
Marko Košnik

LEKTORIRANJE
Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA
mati design

RAČUNALNIŠKI PRELOM
Salve d.o.o., Patricija Belak

DISTRIBUCIJA IN STIKI
Janez Potočnik

IZDAJATELJ
Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ZALOŽBA
Salve d.o.o. Ljubljana

TISK
Tiskarna Pleško

Salezijanski vestnik je leta 1877
ustanovil sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku je začel
izhajati leta 1904.
Danes SV po svetu izhaja v 57
izdajah, v 29 jezikih in v 131
državah.

Darove za vzdrževanje
Salezijanskega vestnika in za druge
namene lahko nakažete
na račun.

 Salezijanci | Rakovniška 6
1000 Ljubljana

SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

telefon: 01/42.73.028
e-pošta: vestnik@salve.si
splet: www.donbosko.si

SV 4/2011

Foto naslovnica: © Grega Valič

4

POGLED NA SALEZIJANSKI SVET
SALEZIJANSKI POGLED NA SVET

18

25

31

julij–avgust

4 KOLUMNA
Jezikovne počitnice

6 POGOVOR
Kot v športu tudi v
glasbi ni bližnjic

8 SALEZIJANSKA DRUŽINA
Hčere presvetega Jezu-
sovega in Marijinega srca

10 DRUŽINA
Kje Gospod želi,
da obrodiva sad?

14 OSEBOST
Jožef Radoha

16 NA STRANI MLADIH
Združenje animatorjev
oratorija

18 MISIJONI
Ljudje so spoznali, da je
mogoče tudi drugače živeti

20 MAJCEN
Duhovnik po milosti
Božji

- 22 **MARIBOR**
Živi kamni v duhovni
zgradbi
- 24 **ZGODILO SE JE**
Sotrudniški dan
Prenos relikvij
Diakonsko posvečenje
Prvi sadovi centra DUO
Pomladna potepanja
- 31 **PREPROSTE BESEDE**
Verujem v Boga

Vzemimo si čas

Salezijanski vestnik nas povezuje pri vzgoji in molitvi za mlade in njihove družine. Sporočilo, ki ga prinaša, je jasno: Vzemimo si čas!

Mladi želijo prosti čas preživeti brezskrbno, iščejo si družbo, da se bodo imeli lepo, da se bodo zabavali in da bodo uživali vsak trenutek. Starši si v koledarjih z velikimi črkami napišejo dopust. Takrat bo čas za počitek in nabiranje novih energij. Nekatere družine ne gredo nikoli na dopust, ker nimajo denarja ali si prostega časa ne znajo privoščiti. Spet drugi precej prislužene ga denarja »zapravijo« za oddih, za potovanje in za razne hobije. Druge družine prostega časa ne preživijo več skupaj.

Zdravniki opozarjajo, da je čas za fizični oddih potreben, sicer lahko zapademo v neke vrste izgorelost. Pomembno je, da znamo načrtovati naše počitnice in dopust. Umetnost je prekiniti delo in biti neobremenjen. Psihologi govorijo o nevarnosti depresije. Nujno je, da si vzamemo čas zase in »si napolnimo baterije«. To je nujni pogoj, da ohranimo notranje ravnotežje. Duhovniki nas spodbujajo, da ne pozabimo na Boga in skupnost.

Iz dneva v dan se vrti krog med delom in časom. Vmes so naši odnosi. In tu hitro zapadamo v dva ekstrema: ostajamo sami, dobesedno zaprti vase, hočemo mir, nočemo iti od doma, garamo cele dneve in se žrtvujemo ali pa ne znamo biti niti za trenutek sami s sabo, tišina nas vznemirja, odnosi nas utesnjujejo, radi potujemo, hodimo iz programa na program, iz kraja v kraj.

Potrebna je zdrava mera med vsemi temi dimenzijami človekovega življenja. Vzemimo si čas za odnose! Kjer je Bog na pravem mestu, bo vse na pravem mestu. Ker živimo v času raznih ekstremov, ki ogrožajo odnose, je molitev za zdravo pamet in zdravo mero še kako dobrodošla.

Dragi bralci in bralke, vzemite si čas za branje vsebine, ki je pred vami. Gotovo boste našli kako dobro misel, ki vas bo obogatila. Vabim vas tudi, da bi molili za vse, ki oblikujemo različne programe salezijanske mladinske pastoralne ali se jih udeležujemo. Hvala tudi vsem staršem, dedkom in babicam, ki mladim tudi finančno omogočijo, da se lahko udeležijo naših programov. Naj nas povezuje še naprej don Boskov duh.

Marko Košnik
delegat za mladinsko pastoralno

Jezikovne počitnice

STARŠI STE V TEH DNEH STALNO POD pritiskom takih in drugačnih ponudb za preživljanje počitnic vaših otrok. Številni so v počitnicah in zaposlenosti staršev prepoznali možnost, da otrokom ponudijo to, kar zaradi šolskih obveznosti ti ne morejo opraviti med letom. Poznamo oratorije, take in drugačne duhovne vaje, športne in naravoslovne taborne in še veliko drugega. Ena najbolj prepoznavnih in zaželenih oblik koristnega preživljanja počitnic so najrazličnejši jezikovni tečaji. Te si lahko privoščite doma ali v tujini. Že zelo zgodaj si starši upajo poslati otroke v tujino, da bi se le naučil tujega jezika, ki je tako pomemben za nadaljnje šolanje. Res, na raznih ponudbah

je obljubljeno, da se v enem, dveh ali več tednih naučijo osnov ali celo dobrega znanja kakega jezika. Ob tem smo pripravljeni seči globoko v žep, saj je časa, ki je namenjen poučevanju jezikov v šoli, premalo za zahteve sodobnega življenja in globalnega razumevanja.

Na teh tečajih ne gre le za navaden šolski pouk. Tam je veliko druženja, veliko raznih iger, nalog, kjer se morajo udeleženci učiti sporazumevanja v tujem jeziku. Od tega imajo udeleženci, sodeč po vseh predstavitvah v raznih reklamnih sporočilih, veliko več kot le od pouka. Ne le da temu verjamemo, celo sami vemo, da se brez vsakdanje uporabe jezika le-tega pač

ne da dobro naučiti. Zato je le prav, da otroku omogočimo tako učenje in ga k takemu preživljanju počitnic tudi spodbujamo. Vse pomisleke razblini misel, da kako se bo drugače sporazumeval s tujimi ljudmi.

Gotovo se še spomnite svojih otroških let. Kako hitro smo se sporekli za malenkosti in kakšna 'sovraštva' so nastala za prazen nič. Dve tri minute je to trajalo in kmalu smo se zapletli v novo igro in hitro pozabili na zapriseženo sovraštvo. Otroku je tudi to le igra. Hitro pride do spora in tudi hitro do pobota. Na tak način naj bi se učili za premagovanje razhajanj v bolj odgovorni, odrasli dobi. Poglejmo danes otroka. Že

BESEDILO: JANEZ VODIČAR ~ FOTO: GREGA VALIČ

od zgodnjih let se veliko bolje razume z računalnikom ali prenosnim telefonom kot sosedovim fantom, ki hoče z njim reči kakšno o nogometu ali avtomobilih. Včasih so se otroci zapletli v take pogovore in s tako govorico, da jim odrasli nismo mogli slediti. Danes ne sledimo več njihovim prstom, ko pošiljajo kratka sporočila. Otrok ni treba več iskati pri sosedu, le izpred računalnika ali televizije ga moramo zbežati, če hočemo k skupnemu obedu.

Oblika sporazumevanja se je spremenila. Eno pa je gotovo, zelo težko je pripraviti otroke k poslušanju. Ko mine čas zahtevnega branja pravljic in se na nek način odrasli oddahnejo, otro-

ci vse težje poslušajo. Noben učitelj si danes več ne predstavlja, da ga vsi učenci v šoli zbrano poslušajo, čeprav so umirjeni in se zdi, da so pri stvari. Poslušajo le to, kar jih v tistem trenutku zabava, jih kratkočasi, pritegne z vso filmsko napetostjo, pa še tam hitro preklaplajo med kanali. Le kratka sporočila, udarne slike ali 'nori' posnetki na medmrežju pritegnejo. »Kdo bo pa to poslušal,« je zelo pogosto slišati. Zakaj že pošiljamo otroke na jezikovne tečaje? Da bi se bolje sporazumevali, celo s temi, ki govorijo tuj jezik. Če se hočemo z njimi sporazumeti, jih moramo najprej poslušati. Kar je vedno težje in vedno manj pripravljenosti. Zanimivo je, da za učenje poslušanja ne

najdemo poletnih šol. Rahlo nesmiselno se je naučiti govoriti, če te nihče ne bo poslušal. Tisto o dveh ušesih in enih ustih smo že velikokrat slišali. Morda se bo v teh poletnih dopustniških dneh kje v kakšni senci našlo dovolj potrpljenja, da bomo starejši zmogli vzeti naše otroke v uk ene najpomembnejših veščin: poslušanja. Ni nam treba pripovedovati velikih zgodb, dovolj bo že pripoved našega življenja. Morda se mladim zdi nesmiselno koga poslušati prav zaradi tega, ker nikoli za pripovedjo ne stoji resnično življenje, ampak le zaigrano, namišljeno ali tuje. Le če bomo zmožni prisluhniti zgodbi pravega življenja, bomo slišati tudi pripoved Razodetja.

Kot v športu tudi v glasbi ni bližnjic

Pogovarja se Barbara Okorn

Mesec junij je v šoli čas testov, ustnih spraševanj, izpitov ... Nič drugače ni v glasbeni šoli. Zato se ni bilo ravno lahko dogovoriti za intervju z ravnateljem glasbene šole, ki ima v tem času polne roke dela. Da je tam ob zaključku šolskega leta res živahno, sem ugotovila, ko sem vstopila v Glasbeno šolo Rakovnik. Dekleta v dvorani so pridno vadila za koncert, na mizi mojega sogovornika pa je bil velik kup spričeval. Vseeno mi je uspelo ukrasti mu uro časa, da sva se pogovorila o njegovem delu v glasbeni šoli, o ljubezni do glasbe in vztrajnosti, ki je ob tem potrebna, ter o tem, kako mu uspeva skupaj z zaposlenimi prenašati na učence *don Boskove* nauke.

Po izobrazbi ste ekonomist. Kako je prišlo do tega, da ste danes ravnatelj glasbene šole?

Najprej sem zaključil prvo stopnjo študija na Ekonomski fakulteti, nato pa še študij cerkvene glasbe in glasbene pedagogike na Akademiji za glasbo. Nekaterim se zdi ta kombinacija nenavadna, vendar moj poklic združuje tako glasbeno kot tudi finančno in organizacijsko znanje. Veliko je organizacijskega dela, dogovarjanja z drugimi šolami, ministrstvom, našim salezijanskim zavodom in podobno. Vse naštetu zajema približno polovico vsega mojega dela, druga polovica pa je pedagoške narave, na šoli namreč poučujem skupinski predmet nauk o glasbi.

Na delovno mesto ravnatelja sem prišel pravzaprav po naključju. Dve leti sem na Rakovniku obiskoval pouk petja v razredu prof. Marcosa Bajuka, v tistem času pa sem že iskal možnost za zaposlitev in takrat se je izšlo, da sem lahko najprej

postal pedagoški vodja in pozneje po sklepu Ministrstva za šolstvo in šport tudi ravnatelj Glasbene šole Rakovnik.

Svojo ljubezen do glasbe pa ne urešničujete le z delom v glasbeni šoli ...

Res je, v praksi se z glasbo največ srečujem v župniji svetega Jakoba v Škofji Loki. V glasbeni šoli sicer poučujem, za samo ustvarjanje in poustvarjanje pa imam več možnosti v domači župniji, kjer sem organist in vodim mešani pevski zbor Cecilija Kobal. Na cerkvenoglasbenem področju pa so možnosti za ustvarjalno delo zelo široke, praktično neomejene.

Ko ste pred sedmimi leti začeli delo tukaj, so bile delovne razmere precej drugačne pa tudi na splošno se vaše delo skozi leta verjetno spreminja?

Precej se je spremenilo v teh sedmih letih. Začetki delovanja Glasbene šole Rakovnik so bili usmerjeni zlasti v ustanovitvene procese in v to, da je pouk na šoli stekel v pravi smeri in v želenem obsegu. Veliko

truda je bilo vloženega tudi v pridobivanje sredstev za sofinanciranje, pri čemer ima največ zaslug g. Metod Ogorevc.

Šolsko leto 2009/2010 smo začeli v novi stavbi, leto prej so potekala obnovitvena dela. Delovne razmere v novi stavbi so neprimerno boljše. Boljša je komunikacija med zaposlenimi in večja preglednost dela. Imamo namreč 11 učilnic in krasno koncertno dvorano. Spremenilo pa se je tudi moje delo v smislu sodelovanja z ministrstvom, zlasti sistem financiranja, kar je za sabo potegnilo precej birokratskih zadev in posledično več dela v tej smeri.

Glasbena šola Rakovnik deluje po vzgojnih načelih Janeza Boska. Kako se to kaže v praksi?

V praksi to pomeni, da na glasbeno izobraževanje skušamo gledati celostno. Zavedamo se, da poleg učiteljev učenci niso edini udeleženec v izobraževalnem procesu, temveč so tu še starši. Pomembno

Andrejem Benedikom ravnateljem Glasbene šole Rakovnik

© J. Zadravec

se nam zdi, da so čim bolj vključeni v glasbeno vzgojo svojih otrok. Tudi nekatere koncerte oblikujemo tako, da lahko sodelujejo tudi drugi člani družine. Ker smo manjša glasbena šola, dajemo večji poudarek odnosom. Naša šola spada po številu učencev med manjše, smo v bistvu kot ena družina. Druga stvar je sodelovanje z župnijo Rakovnik, ki raste v pravi smeri.

Na tem mestu bi rad poudaril še en vidik, ki se mi zdi pomemben: miselnost, ki jo narekuje tržni sistem, se zakoreninja tudi v glasbi. Tako smo priča temu, da tekmovalna miselnost med učenci in tudi šolami postavlja uspehe na tekmovalnih pred ljubezen do glasbe. Mi se skušamo temu izogniti. To ne pomeni, da si ne prizadevamo za kvaliteto, a menimo, da je na glasbeno izobraževanje treba gledati širše. Zavedamo se, da ne bodo vsi ti mladostniki, ko bodo končali glasbeno šolo, poklicni glasbeniki. Nekateri se bodo z glasbo ukvarjali le ljubiteljsko, vsi pa bodo dobili dobro glasbeno vzgojo.

Kakšna je vključenost glasbene šole v celoten salezijanski prostor?

Z drugimi zaposlenimi v salezijanskih ustanovah se srečujemo

enkrat letno in vsako leto ugotovljamo, da bi bilo dobro, če bi se več srečevali in povezovali, hkrati pa se zavedamo, da je časa vedno manj. Glasbena šola Rakovnik je pomembna ustanova na tem območju Ljubljane, ker tu živi veliko družin, ki so že več generacij povezane z rakovniško župnijo, zato starši salezijancem radi zaupajo svoje otroke in jih vključujejo v njihove dejavnosti.

Za uspehe v glasbi je potrebna precej trdega dela. Kako spodbujate učence k vztrajnosti?

Glasba je specifičen poklic. Jaz jo včasih rad primerjam s športom, ker tudi tam ni bližnjic. Športnik, ki želi iti naslednje leto na olimpijado, ve, da če ni že nekaj let v dobri formi, je to preprosto neizvedljivo. Podobno je tudi v glasbi. Pomembna je kontinuiteta dela, učenec mora redno vaditi. Pomembne so spodbude učiteljev, ki dajejo učencem nov zagon. Nekateri so motivirani zlasti pred pomembnimi nastopi, za druge je velika motivacija igranje v orkestrih, trenutno je velik motivacijski element letni izpit, saj želi vsak zaključiti razred s čim višjo oceno. Ne smemo pa izpustiti odločilne vloge glasbenega pedagoga.

Se Vam zdi, da je pri mlajših generacijah te vztrajnosti in motivacije za delo vedno manj?

Gledano na splošno se stvari na tem področju močno spreminjajo. Pozna se vpliv medijev, zlasti televizije in drugih sodobnih tehnik, ki sicer dajejo hitre učinke, vendar nas delajo vedno bolj pasivne. Vadenje instrumenta je seveda manj privlačno, ker je to delo na dolgi rok in ne daje hitrih rezultatov. Tudi pristopi staršev pri vzgoji otrok so različni. Nekateri želijo, da se njihov otrok preizkusi na različnih področjih, nekateri pa bolj zagovarjajo, da se posveti eni dejavnosti. In glede na to, da glasbene šole ne moremo primerjati s kako interesno dejavnostjo, saj zahteva veliko več časa in truda, smo učitelji bolj zagovorniki slednjega pristopa.

Seveda velja dodati, da je kar nekaj otrok, ki so že v svoji mladosti predani glasbi, zato v svoje glasbeno izobraževanje vlagajo veliko energije in so posledično zelo uspešni, saj še vedno velja, da je glasbeni talent le nujna predispozicija, ki pa mora biti obvezno nadgrajena z veliko vloženega dela.

Hčere presvetega Jezusovega in Marijinega Srca

6. avgusta 1894 je prišel v Agua de Dios (Kolumbija) salezijanski bogoslovec Alojzij Variara (1875–1923). Komaj 23-leten je bil 24. aprila 1898 posvečen v duhovnika. Agua de Dios je bil v okolici razvpito »mesto trpljenja«, kraj s približno 2000 prebivalci, od katerih jih je bilo 800 gobavcev. Navzočnost mladega salezijanca je prinesla veselje v ta kraj – bolnišnico: organiziral je oratorij, godbo, gledališče, filmske predstave, vrtec za male bolnike ali otroke obolelih.

Pripravlja s. Irena Novak

Ob delitvi zakramenta spovedi je Variara odkril redovni poklic nekaterih deklet, ki jih je že prizadela bolezen gobavosti ali pa so bile hčere gobavcev in zato niso imele možnosti, da bi uresničile svojo željo v kakšni obstoječi redovni ustanovi. Pod njegovim duhovnim vodstvom se je tako šest članic Marijine družbe pripravljalo na posvetitev Bogu.

Nova ustanova je zaživela 7. maja 1905 z imenom »Hčere presvetega Jezusovega Srca«. Leta 1908 pa se je na pobudo takratnega vrhovnega predstojnika SDB, bl. Mihaela Rue, skupina preimenovala v sedanji naziv. Leta 1930 je bila nova redovna ustanova priznana na škofijski ravni, leta 1964 pa postane papeško pravna. Leta 1981 je bila ustanova sprejeta v salezijansko družino.

Duhovnost

Osebna izkušnja gobavosti ustanovnih članic oz. njihovih staršev je

določila posebno, žrtevno značilnost salezijanske karizme.

Variara je spoznal don Boska, ko je bil ta v zadnjem obdobju svojega življenja in čeprav zelo bolan, je še vedno sprejemal fante in se jim razdajal. Ta podoba očeta in ustanovitelja je dobila tudi nekakšno teoretično potrditev v življenjski izkušnji in spisih še enega salezijanca, Andreja Beltramija (tudi svetniški kandidat). Ta je v pobožnosti k Srcu Jezusovemu, navzočem v Evharistiji, odkril apostolski smisel svoje bolezni. Zato ga je Variara tudi predstavil kot salezijanski zgled svojim hčeram.

Grb nove ustanove si je zamislil sam ustanovitelj in nosi geslo: »Naša srca so usmerjena tja, kjer so resnične radosti.« Hči presvetih Src tako ljubi križ, ki je znamenje odrešenja, zato v vsakdanjem življenju sprejema bolezen, trpljenje, težave in skrbi z radostjo tistega, ki veruje v vstajenje.

Poslanstvo

Izkušnja žrtvene salezijanske duhovnosti se uresničuje v dejavnostih, kot so: evangelizacija ubogih, na poseben način gobavcev, otrok in mladih. Zato ustanova vodi različne vzgojne dejavnosti in se posveča pastoralni zdravja. Deluje tudi v zdravstvenih, socialnih in misijskih ustanovah.

Leto 1975 pa pomeni začetek »Svetnega gibanja A. Variare«, ki hoče obuditi karizmo v laiški obliki posvetitve. Duhovnikom, odraslim laikom, mladim, še posebno, če so bol-

OSEBNA IZKAZNICA

USTANOVITELJ: bl. Alojzij Variara SDB
KDAJ: 1905
KJE: Agua de Dios (Kolumbija)
DUHOVNOST: žrtevni vidik salezijanske karizme
ZNAČILNOST: edina redovna ustanova, ki sprejema kandidatke z boleznijo gobavosti

Okvirni program drugega obiska IX. naslednika sv. Janeza Boska Pascuala Chaveza v Sloveniji

Petek, 16. september

Maribor

srečanje s sobraty salezijanci

Sobota, 17. september

Stična: 30. Stična mladih
dopoldne: voditelj delavnice
za pastoralne delavce
popoldne: nagovor mladim
pri sveti maši

Rakovnik

zvečer: priložnostni koncert

Nedelja, 18. september

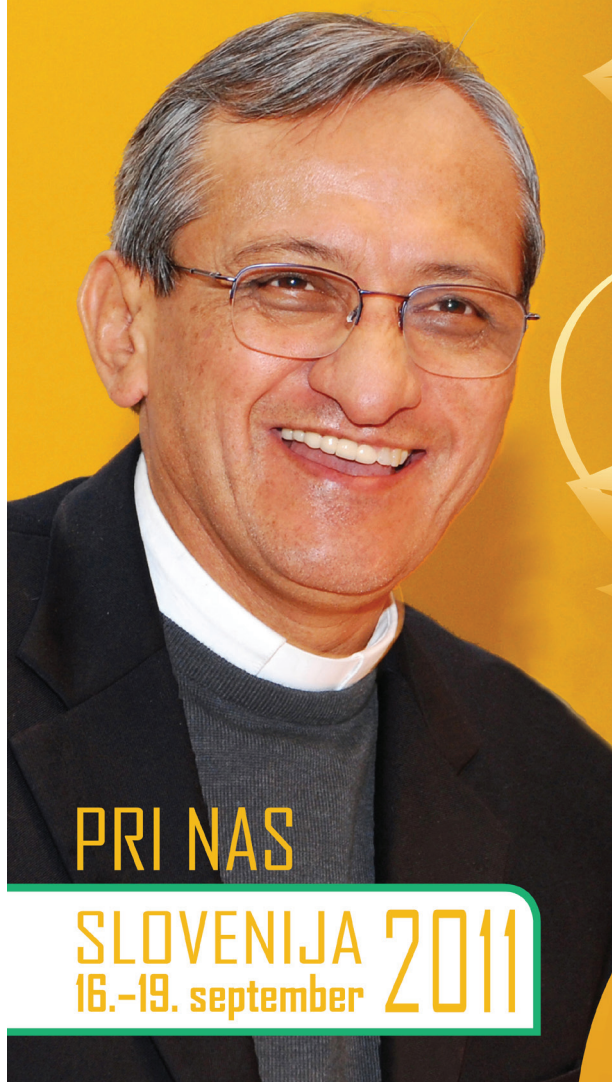
Rakovnik

popoldne: nedelja svetniških
kandidatov ljubljanske
metropolije

Želimlje

zvečer: Osrednja prireditev
ob 20-letnici Gimnazije
Želimlje. *Vabljeni vsi dosedanji
maturanti.*

DON BOSKO NAŠIH DNI

PRI NAS

SLOVENIJA 2011
16.-19. september

Pascual Chavez
IX. don Boskov
naslednik

ni, ponuja možnost, da svojo izkušnjo trpljenja zavestno podarjajo kot žrtev ter se posvečajo malim bolnikom.

Razširjenost

Redovna ustanova hčera presvete- tega Jezusovega in Marijinega Srca šteje približno 400 članic, ki delujejo

v 13 državah Latinske Amerike, Afri- ke in Evrope. V Sloveniji jih ni.

Za sestre sta še posebno pomemb- ni: s. Oliva Sanchez, gobava, prva predstojnica, temeljni kamen redovne ustanove, umrla le dve leti po ustano- vitvi, in s. Anna Maria Lozano (1883– 1982), hči gobavega očeta in druga

predstojnica. Ustanovo je vodila z dve- ma kratkima presledkoma od leta 1907 do 1969. V tem času se je ustanova zelo razširila in začela sprejemati tudi zdrave kandidatke. 29. januarja 2011 je Kongregacija za zadeve svetnikov iz- dala dokument za začetek škofijskega postopka za beatifikacijo.

Kje Gospod želi, da obrodiva sad?

Pravijo, da je Štajerca težko izkoreniniti iz rodne zemlje. Toda ljubezen zmore tudi nemogoče. Tako je pred petimi leti Jerneja pripeljala na Dolenjsko k Sabini in skupaj sta začela ustvarjati skupni dom.

Pripravil Janez Potočnik

SPOZNALA SVA SE NA IZLETU S PRIJATELJI in najina ljubezen je rasla počasi, ko smo skupaj na mesečnih izletih odkrivali lepote Slovenije, midva pa sva se drug drugemu vse bolj približevala. Odkrivala sva skupne vrednote, med katerimi sta bili družina in vera na prvem mestu in po dveh letih in pol skupne hoje sva se poročila v župniji, kjer je bila Sabina animatorka in voditeljica oratorija. V svoji mladosti sva bila oba animatorja in dejavna vsak v svoji župniji in tudi kot zakonca sva želela nadaljevati pričevanjsko pot življenja v Cerkvi.

V času priprave na zakon sva se udeležila celoletne Šole za zakon, ki jo je vodil g. Tone Marinko v župniji Prečna. Ker nama ni bilo enkrat dovolj, sva se v drugem letu najine skupne hoje odločila za »ponavljanje«. Takrat se nisva niti zavedala, kako zelo veliko bogastvo nam je bilo parom dano v Šoli za zakon. Vprašanja in dileme, ki smo jih »mleli« in reševali, nama sedaj v realnosti zakona zelo pomagajo. Ni enostav-

no biti poročen, ko svet s svojimi zahtevami nenehno pritiska nate, ni enostavno usklajevati najinih razlik, toda vsak dan znova skušava utrjevati temelj, ki sva si ga zastavila že pred poroko – najin trden temelj je najina medsebojna komunikacija in vsakodnevni pogovor z Bogom.

Trudiva se, da čim več časa preživiva skupaj, še posebej pri srcu so nama skupni sprehodi in izleti, kjer lahko odklopiva težo vsakdanjika in se posvetiva drug drugemu. Vsako leto pa si vzameva čas tudi za duhovne vaje v tišini, kjer napolniva »izpraznjene duhovne baterije«.

Naravno načrtovanje družine

Kot zakonca sva bila povabljena v skupino svetovalcev simptomatske metode naravnega načrtovanja družine. Povabila sva bila zelo vesela, saj sva čutila, da želiva z drugimi pari podeliti to, kar je bilo za najin zakon dragoceno in bogata izkušnja. V skupini svetovalcev sva spoznala čudovite ljudi in sedaj sku-

paj širimo svoje znanje in izkušnje drugim parom. Ob svetovanjih imava priložnost, da se s pari in ženami pogovarjava o odnosu do spolnosti, pogledu na odprtost življenju, partnerskem odnosu, skratka temah, ki so intimne, pa vendar, ko upamo o njih iskreno spregovoriti, zelo bogate in osvobajajoče.

Zanimajo naju teme, vezane na zakon, družino, partnerske odnose, vzgojo in sva na teh področjih nenehna iskalca. Iščeva literaturo, se udeležujeva predavanj in izobraževanj in se predvsem o tem veliko pogovarjava med seboj in tudi z drugimi pari. Hvaležna sva Bogu za zakonski skupini, v kateri sva vključena, saj se v pogovoru z drugimi pari naučiva vedno kaj novega in dobiva marsikateri namig za lažje reševanje medsebojnih napetosti in pogum za vztrajanje na skupni poti. Zakonska skupina je za naju skupnost, v kateri se počutiva domače in nama je v oporo in pogum, da še naprej upava biti to, kar sva.

Preizkušnja

Na poročni dan sva si za geslo najinega zakona izbrala besede iz Janezovega evangelija: »*Pojdite in obrodite sad in naj vaš sad ostanek*« (Jn 15,). V tihoti najinih src in v vseh skritih upanjih sva seveda pričakovala, da bodo ta bogati sad, ki ga Jezus obljublja, najini otroci. Toda prvo leto se je prevesilo v drugo in za njima še eno in še eno in še eno ... Midva pa še vedno čakava. Čakava, da bi prišli otroci. Pa ne pridejo ... Ko se soočava z resničnostjo in upanjem, ki vsak mesec znova umre, sva primorana pogledati drug drugega v oči in se vsak dan znova odkrivati. Lahko bi se nama zgodilo, da bi začela gledati drug mimo drugega ali s prezirrom drug skozi drugega, toda tega ne želiva. Težko je vsak mesec znova ohranjati blagohotnost v očeh, ko je v nama veliko žalosti in razočaranj, ker je najina pot popolnoma drugačna, kot sva si želela in pričakovala.

Zaenkrat otrok še ni. Ali bodo? Najini biološki? Ne veva. Kje Gospod želi, da obrodiva sad? Kakšen naj bo ta sad? Ne veva še. V skupnih molitvah polagava pred njega vsa vprašanja, vse dvome, vso jezo, vso nejevoljo, ves sram, vse odnose, vse poglede, ki naju prizadenejo in bolijo. On ve. On ima vse odgovore. On ve, kdaj in kako in kam naju želi voditi ... Midva sva lahko le orodje v njegovih rokah in se mu prepuščava ...

Potrpežljivost in upanje

Ugotavljava, da je zdaj, v dobi čakanja in negotovosti, pomembno, da ne postaneva zagrenjena ali nestrpna. Do Njega, vsak do sebe, drug do drugega ... Trenutno čakava ... Naučila sva se čakati. Ne na pasiven način, kot da bi čepela sredi življenja

in obupovala, ampak s potrpežljivostjo. Vsak dan odpreva svoje roke in pustiva, da Gospod nanje usuje, kar on želi ... In njegov dar je obilen! Koliko nasmehov, koliko ljudi, koliko zanimivih dogodkov, koliko prijetnih utrinkov sredi življenja ...!

Še posebej sva hvaležna za prijatelje in sorodnike, s katerimi lahko preživljava prijetne, sproščujoče trenutke, s katerimi lahko živiva v iskrenosti in so najina opora in podpora!

Ko sama izkušava to, zdaj že kar dolgo traja, joče obdobje čakanja na otroka, ob tem doživljava različne odzive ljudi okoli naju. Morava priznati, da so nama že kar malo naporni skriti pogledi v ženin trebušček, medvrstična vprašanja o tem, če je pri naju že kaj novega, pa naju vedno znova obremenijo ... Ceniva ljudi, ki spoštujejo najino intimo in ne vprašujejo po nepotrebem; ljudi, ki se zmorejo pogovarjati z nama in ne iščejo v naju le potencialnih bodočih staršev ... Ljudi, ki znajo brez skritih namenov poseganja v najino intimo, z iskrenostjo v srcu vprašati: »Kako sta?« Ceniva ljudi in bližnje, ki znajo biti tiho in počakati, da sama spregovoriva, ko se čutiva dovolj varna in sprejeta v polnosti.

Najhuje pa je, ko odpreva to tematiko in so najini sogovorniki polni, sicer dobrohotnih nasvetov, ki pa mlademu paru ne koristijo kaj dosti ...

© družinski arhiv

Ne boste verjeli, kolikokrat so naju že pošiljali na dopust in nama svetovali sprostitev! To so nasveti, ki obremenijo, ne razbremenijo in po njih se čutiš le še bolj krivega za situacijo, v kateri si, a zanje nisi nič kriv!

Vse, ki imate v svoji sredi pare, ki že dlje časa čakajo na otroka, naprošava, da ste tam, poleg njih, tihii spremljevalci in prijatelji, ne pa prodajalci nasvetov!

Sedaj živiva še prav posebno obdobje izročanja in zaupanja v Boga. Trudiva se živeti v miru in hvaležnosti, zaupava, da naju Gospod vodi in usmerja najine korake ... Srečna sva v tem, kar imava, in hvaležna, da lahko greva skozi življenje z roko v roki pod Njegovim varstvom!

Sabina in Jernej

»Kako bi bil srečen, če bi bil duhovnik«

Pripravil: Ivan Turk

Pogosto se zgodi, da tudi dobrim dijakom, z zgledno krščansko vzgojo, odločitev za konkreten poklic povzroča velike težave. Tako je bilo tudi pri Lojzetu. Misel na duhovniški poklic se je v njem zbudila že zgodaj. Ko je bil še majhen, je večkrat govoril, da bo »gospod«. Duhovniški poklic je visoko cenil. Stari materi je kot višješolec nekoč dejal: »Kako bi bil srečen, če bi bil duhovnik«.

Ko so Lojzeta nekoč sošolci nadlegovali, da bi se moral že vendar enkrat odločiti in mu nasvetovali različne poklice, ki bi bili zanj primerni, je vse zanikal. Ko so mu nazadnje omenili duhovniški poklic, je kratko dejal: »Ne rečem, da ne, a tega zdaj še ne vem. Šel pa bom med kmečko ljudstvo; to me veseli.«

Iz njegovih pesmi, ki so po večini izpovednega značaja, bi sklepali, da se je v Grozdetovem srcu začel boj med svetno ljubeznijo in med glasom, ki ga je klical drugam, više. V peti šoli je že odgovoril na ta klic takole:

*Ne boste zvezde, več me goljufale,
ne boste več mi sonca zakrivale.
Po novih poteh šel bom v nove dni,
srca in duše Bog le bo vladar,
šla moja pot bo pred Njegov oltar.*

Iskal je odgovor na vprašanje: Kaj je Božja volja? Kam me pravzaprav Bog kliče, kje je moje mesto?

»Tvoja volja, Jezus moj, je bila, da sem prišel na svet, naredi z menoj, za kar si me ustvaril. Zgodi se Tvoja volja,« tako piše v dnevniku 24. oktobra 1941.

Od 24. do 28. julija 1942 je bil Grozde poslednjič na duhovnih vajah. Kmalu zatem je šel na obisk k nekemu novomašniku na posvet glede poklicne odločitve:

SALEZIJANSKO MOLITVENO ZDRUŽENJE

Dragi molivci za duhovne poklice! V tem zapisu kar ne morem mimo dogodka, ki ga je slovenska Cerkev slovesno praznovala zadnje dni meseca maja ob slovesnem prenosu relikvij mladega mučenca bl. Alojzija Grozdetja iz Šentruperta na Dolenjskem v svetišče Matere Božje na Zaplazu. V soboto 28. maja smo se molivci za duhovne poklice zbrali v lepem številu v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku in razmišljali, kako so v srcu bl. Alojzija odmevale Jezusove besede: »Žetev je velika, delavcev pa malo ...«

© J. Potrpin

»Vidite, sedmo sem dovršil, stopil bom v osmo. Toda preden bom šel v osmo, si bom moral biti popolnoma na jasnem, kakšen poklic si bom izbral po maturi. Hočem ves svoj študij v osmi šoli obrniti v to, da se za poklic primerno pripravim. Pa tudi drugo delo doma in v organizaciji hočem obrniti v svoj bodoči poklic. Prosim, svetujte mi.«

Svetoval sem mu, piše novomašnik, naj se obrne na svojega spovednika, ki ga dobro pozna. ... Priporočil sem mu mnogo molitve pred tabernakljem; posebno pa po prejemu sv. obhajila, kjer naj se popolnoma po domače z Jezusom pogovori. Čez teden dni je spet potrkal na novomašnikova vrata in ves vesel povedal: »Najlepša Vam hvala za Vaše molitve. Pot pred menoj je zdaj jasna. Odločil sem se, da pridem v to hišo, hišo molitve, dela in študija, v semenišče ...« In na vprašanje, kakšen nagib ga vodi pri tej odločitvi, je kratko odgovoril: »Da bom kot duhovnik reševal duše!«

Po kakem mesecu je v Lojzeta, ki je bil sicer v svojih odločitvah vedno izredno trden, spet prišla neka negotovost glede poklica. Pred božičem 1942 je prosil prijatelja: »Svetuj mi, Lado, kaj naj študiram!« Po daljšem pogovoru mu je Lado rekel: »Veš kaj, še tri četrt leta imaš za premislek. V tem času boš spoznal, kaj ti je storiti. Bog ti bo prav gotovo dal razsvetljenje, samo moli v ta namen.« Lojze šolskega leta ni končal, ker ga je prehitela mučeniška smrt. Lojze ni postal duhovnik, kar si je srčno želel, postal pa je mučenec, pričevalec za vero in zavetnik mladih.

Dragi molivci! Kakor nekoč, tako tudi danes, spoznanje, kaj je Božja volja in odločitev za poklic, ni lahka. Pomagajmo mladim s svojo molitvijo in ustvarjanjem primernih pogojev, da seme poklica lahko vzklije, raste in dozori. Že sedaj vas vabim, da se udeležite molitvenega srečanja v svoji škofiji, ki bo v soboto, 10. septembra.

NAMENI MOLITVE

JULIJ

Molimo za letošnje novomašnike in za redovnike in redovnice, ki so se posvetili Bogu z redovnimi zaobljubami, da ostanejo zvesti dani obljubi vse dni življenja.

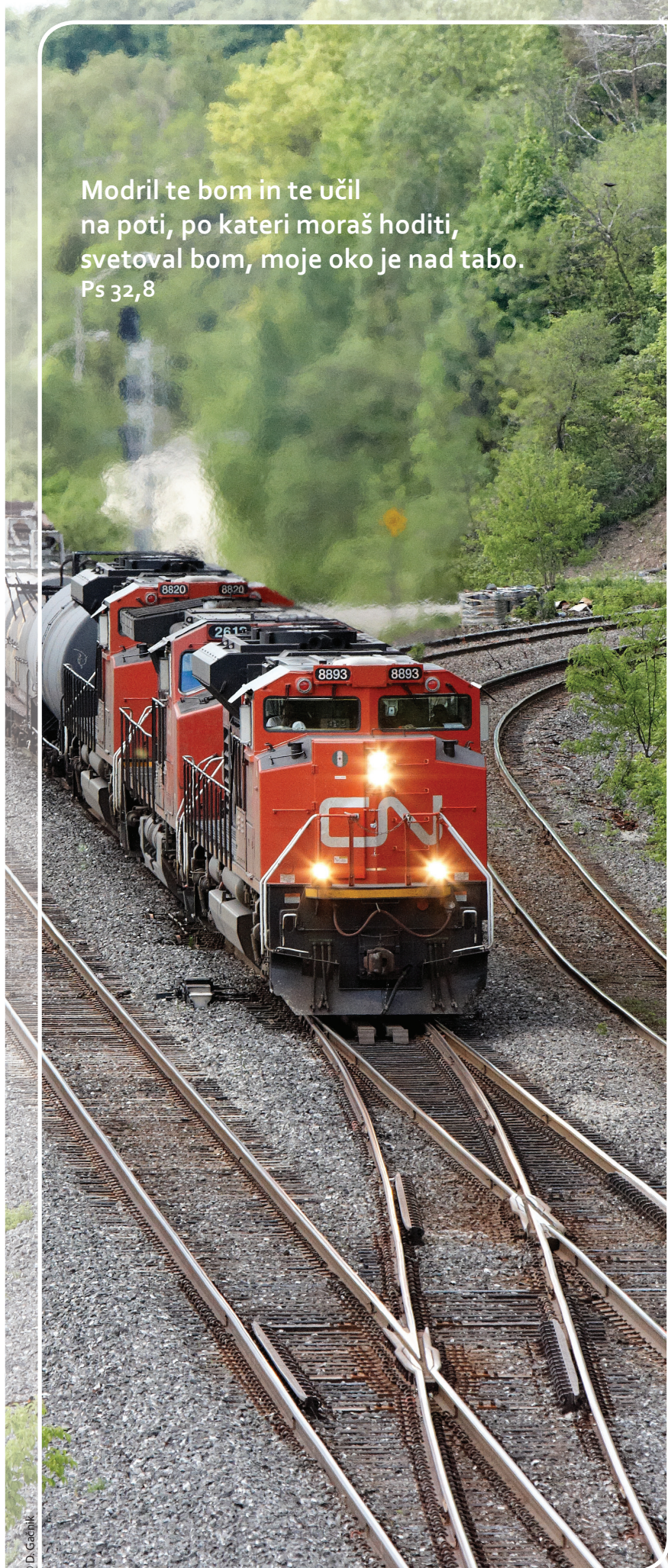
AVGUST

Molimo za obilen Božji blagoslov svetovnega srečanja mladih v Madridu, da bi bilo srečanje ob utrditvi vere tudi poklicno rodovitno.

SEPTEMBER

Molimo za vse mlade, ki začenjajo novo šolsko leto in za njihove učitelje in vzgojitelje, da bi si ob temeljiti intelektualni izobrazbi prizadevali tudi za kulturo duha in srca.

Modril te bom in te učil
na poti, po kateri moraš hoditi,
svetoval bom, moje oko je nad tabo.
Ps 32,8

V času po prvi svetovni je med salezijanci doživelo poseben razmah zanimanje za misijonsko delo, čeprav so salezijanci slovenske narodnosti odhajali v misijone že v času pred odprtjem zavoda na Rakovniku. Ko je bil leta 1921 izvoljeni nov vrhovni predstojnik Filip Rinaldi, je takšnemu zanimanju dal še dodatno moč tako, da je odprl več novih zavodov za vzgojo misijonskih poklicev. Pod zelo ugodnimi pogoji so v zavode sprejemali kandidate, ki so želeli posvetiti svoje življenje v okoljih, kjer je bilo krščansko oznanilo še nepoznano.

Misijonski animator

Bogdan Kolar

PREDTEM JE KOT OSREDNJI ZAVOD ZA vzgojo misijonskih poklicev veljal zavod Valsalice blizu Turina. Tu sta po smrti počivala tako don Bosko kot Mihael Rua. Iz tega zavoda so odšli veliki misijonarji, ki so pisali najbolj slavne strani salezijanske misijonske zgodovine. V zavodu je bil misijonski muzej in misijonarji, ki so prihajali na obisk v Evropo, so se

ustavili v Valsalichah in tu navduševali mlade gojence.

Nove misijonske ustanove

Leta 1922 je bil v Turinu pripravljen nov vrhovni občni zbor vseh salezijancev. Zbora se je udeležilo večje število škofov, ki so prišli iz misijonskih dežel in so zborovalcem predstavili tako svoje delo kot potrebe po novih misijonarjih in misijonarkah. Istega leta je Kon-

gregacija za širjenje vere, osrednja ustanova Cerkve za spremljanje misijonskih dejavnosti, slavila 300-letnico obstoja. Novoizvoljeni vrhovni predstojnik Filip Rinaldi je želel, da bi salezijanska skupnost ta jubilej proslavila s povečanim delom za misijonsko poslanstvo in je v kraju Ivrea blizu Turina ustanovil nov zavod, ki ga je poimenoval po prvem salezijanskem kardinalu Janezu Caqlieru, znanem misijonar-

Jožef Radoha (1887–1956)

ju v Južni Ameriki (leta 1924 je bil navzoč na posvetitvi cerkve Marije Pomočnice na Rakovniku). V zavod so sprejemali dijake s končano nižjo gimnazijo, ki so izrecno izrazili željo, da bi radi postali misijonarji. Ob vstopu so morali poskrbeti le za obleko in knjige, bivanje v zavodu in šolanje pa je bilo brezplačno. Vabila s tako vsebino je objavljala tudi salezijanski tisk na Slovenskem. V letu 1927 je bila ustanovljena še posebna kmetijska šola v Cumiani pri Turinu, kjer so se izobraževali salezijanci pomočniki, ki so želeli postati misijonarji. Tudi na tej ustanovi si je v naslednjih letih pridobilo strokovno in praktično izobrazbo več slovenskih misijonarjev. Kandidati za duhovništvo so se izobraževali še v zavodih Castelnuovo Don Bosco, Bagnolo, Foglizzo in Penango. V vseh teh ustanovah so se gojenci načrtno pripravljali na misijonsko delo in imeli ustrezno glede na dele sveta, kamor naj bi šli kot misijonarji, prilagojene učne programe, zlasti glede učenja jezikov. Med njimi so se ustavljali misijonarji, ki so prihajali na obisk v Evropo in jih s svojimi nastopi navduševali za prihodnje delo.

Jožef Radoha

Velja za prvega salezijanca iz Prekmurja, ki je postal duhovnik. Rodil se je 25. septembra 1887 v vasi Nedelica, župnija Turnišče. Leta 1905 je v Marijinem listu, ki ga je izdajal Jožef Klekl, prebral članek o delovanju madžarskega salezijanskega zavoda v piemonteškem kraju Cavaglià. Informacija, ki je pritegnila njegovo pozornost, je bila, da so v zavod na gimnazijsko šolanje sprejemali tudi starejše fante.

Še isto leto sta za sprejem prosila Jožef Bakan in Jožef Radoha, oba iz turniške župnije. Kot Marijina sinova, kar je v salezijanskih ustanovah označevalo kandidate, ki so že presegli navadno starost za vstop v nižjo gimnazijo, sta v jeseni leta 1905 začela prvi gimnazijski razred. Po končanih štirih razredih nižje gimnazije je J. Radoha jeseni 1909 vstopil v noviciat v kraju Lombriasco in 20. septembra 1910 postal salezijanec. Že v tem času je začel pisati prispevke za Marijin list in tako širil misel o don Bosku in salezijancih v Prekmurju. Po študiju filozofije je opravil vzgojno pripravništvo v zavodu na Rakovniku. Ker zaradi vojne ni mogel na študij teologije v Italijo, je odšel na Poljsko in študiral s poljskimi salezijanci v kraju Oswiecim. Študij teologije je končal leta 1919 in prav tam 15. junija 1919 prejel duhovniško posvečenje. Kot duhovnik je deloval v zavodu na Rakovniku in v Veržeu, od leta 1923 dalje pa se ves posvetil urejanju stanovanjskih razmer za dijake, ki so obiskovali gimnazijo v Murski Soboti. Skupaj s skupino prekmurskih duhovnikov in nekaterimi zavzetimi laiki je iskal možnosti, da bi dijaki, ki bi sicer zaradi oddaljenosti ne mogli obiskovati šole, imeli možnost stanovanja v mestu. Zavod Martinišče je začel delovati v letu 1924, najprej v najetih prostorih do leta 1929, ko je imelo možnost stanovanja okoli 40 dijakov, po tem letu pa v prostorih novega konvikta. Ta je bil odprt s šolskim letom 1929–30; J. Radoha je bil ravnatelj zavoda do jeseni 1930.

V široko zastavljeno akcijo razširjanja misijonskega dela in pridobivanja novih poklicev, ki je prišla iz

vodstva salezijanske skupnosti, se je med slovenskimi salezijanci najbolj zavzeto vključil J. Radoha. Že leta 1925 je poslal v Turin prvo skupino (v njej so bili trije iz Prekmurja, štirje pa od drugod), naslednje leto jih je šlo že 20. Do konca dvajsetih let je odšlo v Italijo prek 40 kandidatov, vsega skupaj jih je poslal kar 76, od katerih jih je 39 postalo duhovnikov. Posamezniki so odhajali še v naslednjih letih. Preden so odšli na pot, jih je J. Radoha zbiral v Martinišču in jih krajši čas poučeval italijanščino. Največkrat je skupine v Italijo pospremil kar sam, manjše skupine pa je zaupal mladim salezijancem, ki so se s počitnic vračali v Italijo. Mnogi 'mladi misijonarčki', kakor so imenovali kandidate, ki so odhajali v misijonske zavode v Italiji, so dosegli svoj življenjski cilj: po končani nižji gimnaziji so odšli v misijonske dežele, tam vstopili v salezijansko skupnost in nadaljevali svoje izobraževanje. Nekaterim to ni uspelo, ker so morali opraviti še vojaško obveznost ali ker niso dobili dovoljenja za odhod v tujino. Ti so ostali na Slovenskem in so bili v letih po drugih svetovni vojni voditelji salezijanskega dela doma.

Po odhodu iz Murske Sobote je Jožef Radoha deloval v zavodih na Rakovniku, v Veržeu, na Razkrižju in v Boštanju, leta 1937 je odšel v nadškofijski konvikt v Zagreb in leto zatem s prvo skupino salezijancev na jug jugoslovanske države, v Uroševac, kjer je postal župnik. Leta 1949 se je zaradi bolezni vrnil v Slovenijo in naslednjih sedem let živel v domu za bolne salezijance pri Kapeli. Umrl je 27. junija 1956 v murskosoboški bolnišnici in je pokopan na tamkajšnjem pokopališču.

Ste že slišali za Združenje animatorjev oratorija ali pa vsaj za kratico ZAO? Gotovo vam kje v spominu odzvanjajo te besede. Naša želja je, da bi o Združenju animatorjev oratorija ali krajše ZAO izvedelo čim več mladih in starejših, predvsem animatorjev. Naš namen je, da bi združili čim več voditeljev in animatorjev oratorija iz cele Slovenije; da bi si med seboj pomagali, se povezovali, delili izkušnje in iskali nove ideje za še boljše oratorije, ki bodo razveseljevali otroke po Sloveniji.

ZDRUŽENJE TRENUTNO DELUJE NA VSESLOVENSKI ravni in po škofijah. Dobro deluje že v mariborski, koprski, celjski in novomeški škofiji. V tem letu se ustanavlja v murskosoboški in ljubljanski škofiji, ki sta že dobro začeli z delom in spoznavanjem potreb animatorjev. Vsako leto v septembru pripravimo Jesensko srečanje animatorjev oratorija, da se po koncu vseh oratorijev poveselimo, obudimo spomine na pretekli oratorij, se spoznavamo med seboj in okrepimo prijateljske vezi in se hkrati napolnimo tudi z duhovno hrano. Veliko časa posvetimo zbiranju gradiva, ki ga imajo animatorji in drugi, da bi ga lahko tako prav vsak dobil na naši internetni strani. V preteklem šolskem letu smo veliko časa namenili tudi skupini za Veliki oratorij, ki pripravlja oratorij za zadnjo triado osnovne šole.

Po škofijah smo letos prvič izvedli Pomladanska srečanja animatorjev oratorija pod okriljem ZAO, ki poteka po škofijah. Srečanja pripravijo animatorji in voditelji, ki se trudijo za ZAO. Odziv je bil zelo dober predvsem pa se je začela izpolnjevati naša želja po večjem povezovanju, pomoči drug drugemu in novih prijateljstvih. Tudi Animatorij je letos potekal po škofijah. To je dan, ko imajo animatorji oratorijski dan zase. Uspešno so ga izpeljali v novomeški in

© foto: arhiv Oratorij Slovenija

koprski škofiji. Vsako leto izvedemo tudi posvet voditeljev oratorija, na katerem se voditelji zberejo in ugotovijo, kje so močni in kje šibki ter tako iščemo skupne rešitve in poti k boljšemu delovanju.

V naslednjem letu nas čaka kar nekaj novih izzivov. Trenutno sestavljamo strokovno skupino, ki bo skrbela za vzgojo animatorjev, ker je naš cilj pomagati animatorjem k boljšemu animiranju. Tako bi animatorju pomagali pri osebni, duhovni in seveda strokovni rasti.

Kljub temu, da nas je v Združenju že veliko, vedno iščemo nove in nove roke, ki bi nam

združenje animatorjev oratorija

želele priskočiti na pomoč pri ure-
sničevanju naših ciljev, naše vizije.
Skupaj lahko gradimo dober orato-
rij, ki bo razveseljeval otroke in jih
še bolj vodil k Bogu, animatorje pa
polnil z dobro voljo, zadovoljstvom
in notranjim mirom. Trudimo se, da
bi znali biti orodje v Božjih rokah in
se prepuščati Njemu, da nas vodi in
pelje po poti, ki bo dobra za vse in ne
le za posameznike. V povezanosti,
prijateljstvu in želji po dobrem lahko
skupaj ustvarjamo boljši svet. ☐

K ZAO me je povabil
prijatelj Klemen, s ka-
terim smo se poznali
od študentske skupine.
Počasi sem začel spo-
znovati celotno idejo
ter namen Združenja,
predvsem pa ljudi, ki so
darovali sebe za dobro
mladih animatorjev v
Sloveniji. Zaradi njih in
Jezusovega blagoslova
verjamem, da lahko s
skupnim soustvarjanjem ter dialoškim iskanjem prave poti postavimo
pomemben zidak v gradnji Božjega kraljestva med nami.

Benjamin Tomažič

ZAO mi pomeni predvsem pomoč pri delu tako z animatorji kot tudi
otroki, predvsem zaradi izmenjave izkušenj in novih idej.
Pomeni mi tudi motivacijo, da vztrajam naprej.
Dosti lažje je, če veš, da nisi sam in da skupaj lahko naredimo oratorij
še boljši.

ZAO mi pomeni tudi druženje in spoznavanje novih ljudi, ki se ukvarja-
jo z oratorijem.

Hvaležna sem za združenje in upam, da se bo ta mreža širila naprej in
nas še bolj povezovala.

Renata Vršnak

Pogovor z misijonarjem, duhovnikom salezijancem Francem Zajtlom, Aleksandrija, Egipt.

Egipt: Ljudje so spoznali, da je mogoče tudi drugače živeti

Letos teče 42. leto, ko je Franc Zajtl kot mlad salezijanski vzgojitelj odšel v Egipt. Pove, da je takrat šel v arabski svet brez izkušenj. Vse mu je bilo novo: kultura, jezik, običaji in navade, novo delo v šoli med mladino drugačne vere, posebno muslimanov. Od prvega srečanja do danes se je v njegovem gledanju marsikaj spremenilo. Splošen vtis je, pravi, da je tudi ta država, ta velik narod, napredoval v pozitivni smeri.

Pogovarja se Tone Ciglar

V čem vidiš smisel svojega delovanja kot misijonar med muslimani, ko vendar spreobračanja v krščanstvo ne dovoljujejo?

Mi salezijanci, in ne samo mi, toliko krščanskih zasebnih šol deluje v tem okolju. Res, nimamo neposrednega delovanja kot misijonarji, ne pridigamo za spreobračanje in krščevanje. Naše apostolsko poslanstvo je posredno. Hočemo, da bi bili naši naslovniki dobri in pošteni vsak v svoji veri: pravoslavni Kopti – dobri Kopti, da bi muslimani živeli po svoji veri pošteno življenje. Vsi pa častimo enega Boga in smo njegovi sinovi in bratje med seboj. Če dosežemo to, da vsak živi po svoji veri, svoji vesti, ga pripravimo za pošteno življenje, smo že prispeli do kar velikega cilja. **O čem govorijo zadnji dogodki v muslimanskem – arabskem svetu; govori se o »demokratičnih« spremembah ali pa gre za širitev islamskega fundamentalizma? Kako to doživljate v Egiptu?**

To, kar se je letos zgodilo, posebno v Egiptu, je ravno ta želja po lep-

šem življenju. Pred leti (deset let je od tega) je bila satelitska povezava s svetom prepovedana. Ljudje niso vedeli, kako se živi drugod po svetu; če niso potovali, niso imeli pojma o življenju v sosednjem svetu; vse je bilo pod stalnim »napadom« domače televizije, radia, ki jim je dajal, kar je hotel. Odkar se je odprla možnost satelitskega sprejemnika, so ljudje spoznali, da je življenje v resnici mogoče tudi drugače, bolj odprto, bolj človeško, bolj dostojanstveno. Ta možnost je odprla okno v svet in možnost primerjave z drugimi.

To je bil glavni vzrok za revolucijo: demokratizacija države iz vojaškega režima v civilno oblast; iz stalnega vojaškega ozračja v sproščenost, po zgledu odprtih držav.

Kaj imajo ti muslimani, ki so v naših (katoliških) šolah, za življenje; so do kristjanov kaj bolj tolerantni ali je kaka razlika od drugih, ki kristjanov ne poznajo?

Opažamo, da starši, nekdanji učenci, delavci, učitelji in vsi, ki prihajajo in imajo stik z nami, postajajo drugače misleči o kristjanih, o katoličanih. Radi se vrnejo in izražajo

svoje zadovoljstvo, da so korenito spremenili svoj odnos do kristjanov in niso več negativno naelektrjeni proti, pač pa so celo pozitivno in aktivno angažirani v družbi.

Od kod te napetosti in nasilje nad krščanskimi skupnostmi, tudi v Egiptu? So to posamezniki ali je to posledica celotne islamske miselnosti?

Glede nestrpnosti med kristjani in muslimani lahko rečem, da so to bolj posamezniki kot pa skupine, ki storijo te atentate. Vedno, ko se kaj zgodi, pride na dan resnica, kdo je bil v ozadju. Da to ni nekaj organiziranega, temveč bolj izrednega, je bilo praktično dokazano med revolucijo. Takrat ni bilo nobene straže pri cerkvah, ki je že leta ščitila cerkve, ker so bili vsi policisti v nevarnosti in so zbežali, toda skrajneži vseeno niso napadli nobenega cerkvenega objekta. To pomeni, da tudi ljudje niso slabo namenjeni; kar se je pač zgodilo, je imelo druge namene. **Kaj praviš o tem: islam se želi polastiti Evrope! Je to v njihovem svetu kako navzoče?**

Pri nas tega namena ali poskusa ni zaznati, da bi imeli v načrtu obvladati

Evropo. V krvi mladih je močno zaznati, da bi šli v Evropo na delo, si priskrbeli boljšo prihodnost, o tem res marsikdo sanja. V Egiptu sedaj ne vidijo varne prihodnosti, posebno denarne blaginje ne. Zato želja oditi v Evropo za vsako ceno z upanjem na boljše življenje.

Je danes v Egiptu kaj »spomina« na bivanje Izraelcev v Egiptu? To kje kaj omenjajo, kaj jim to pomeni? Npr. Jordanija se tudi imenuje Sveta dežela Jordanija.

V Egiptu se malokdaj sliši govoriti o deželi kot o svetopisemski. Sicer tudi zgodovinski spomeniki ne omenjajo v svojih poročilih bivanja Izraelcev 400 let v delti Nila, kjer so za faraone gradili dve mesti: Pitom in Ramzes. Kristjani v Egiptu pa so ponosni na svojo krščansko zgodovino, ker je bila posvečena z bivanjem svete Družine. Povsod se dobijo knjižice s kažipotom postankov svete Družine. **Spomini na cvetoče krščanstvo v prvih stoletjih na afriških tleh, seveda posebej v Egiptu?**

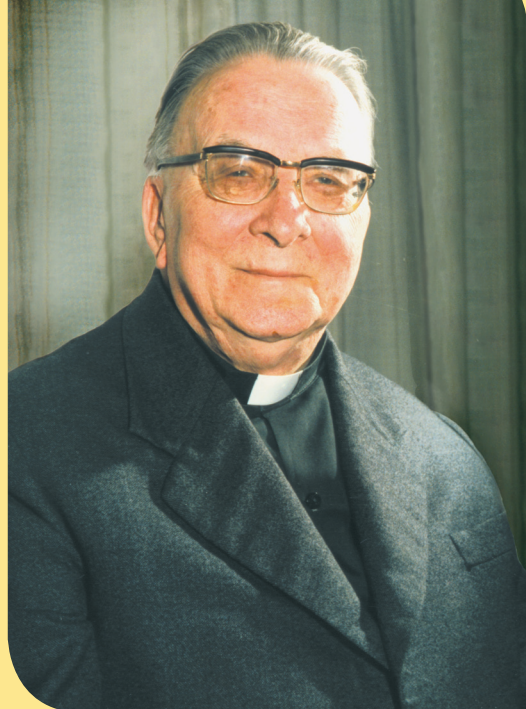
Res, kam je zatonilo tisto cvetoče krščanstvo prvih stoletij? S prihodom islama v Egipt pod Amrom Ibu El As 641. leta se je tisto praktično končalo. Postali so vazali in bili podložni, da so vsaj lahko preživel. Še vedno lahko obiščemo v starem Kairu cerkve iz 4. stoletja. Kristjani Egipta – Kopti (kar pomeni prebivalci doline Nila), so še vedno potomci teh faraonov in dediči Egipta. Za ohranitev tega duha med ljudstvom veliko pripomorejo njihovi samostani, ki so kot centri krščanske kulture, vezanosti na njihovo zgodovino, tradicijo, koptski jezik, literaturo, bogoslužje. Ljudje radi in pogosto zahajajo v te ogromne samostane, kjer je še vedno lepo število menihov. Tudi muslimani jih radi obiskujejo, saj vidijo v njih pristno krščansko življenje brez hinavščine in fanatizma. **Aleksandrija je bila s svojo knjižnico v starem svetu nekakšno svetišče znanosti. Je kaj tega tudi danes, posebej z novo knjižnico?**

V starodavnosti je bila Aleksandrija veliki center tedanje kulture. To želi postati tudi v sedanjem svetu. Kdor vidi to novo knjižnico, ki stoji praktično na kraju starodavne, se začudi, kaj so zmogli. Najprej je to arhitektonski čudež. Stavba gre globoko pod morje. V njej bo, ko bo polna, 1,5 milijona knjig, tudi v mikrofilmih. Vedno se vrstijo nove dejavnosti na mednarodnem nivoju. **Boš še vztrajal pri svojem delu? Kaj te žene k vztrajnosti v tem delu in v tem svetu?**

Po vsem tem, kar sem omenil, lahko sklenem, da se tam počutim doma in se zelo rad vračam na svoje delo. Težav ne manjka, ker je pač šola velika in zahtevna, toda Božja previdnost skrbi za nas tudi v težkih časih, kakršni so bili letos med revolucijo.

Vse bralce Salezijanskega vestnika lepo pozdravljam in se jim zahvaljujem za njihovo misijonsko navdušenje.

MAJZEN

© arhiv ASD

Duhovnik po milosti Božji

Dela je bogoslovec Andrej imel toliko, da skoraj ni utegnil šteti mesece in leta. Vendar noben trenutek ni pozabil, kaj je vse bližje pred njim: duhovniško posvečenje. Ne samo on, še posebej je v ta namen molila njegova mata Marija, ki ji je srce vedno močnejše bilo, ko je pomislila, da bo njen Andrej vendarle uresničil njene velike sanje in bo postal Kristusov duhovnik. No, čakala ga je še ena, pa takrat ne preveč huda preizkušnja: vojaščina.

Pripravil Tone Ciglar

Vojak brez puške

Bil sem tudi vojak, in sicer od 24. februarja do 24. avgusta 1931, torej šestmesečno vojaško služenje v drugem letniku bogoslovja. Odlašal sem na čas, ko bi mi vzelo najmanj časa. Tako sem vojaščino »preložil« na leto 1931. Da ne bi zgubil leto teološkega študija, sem bil pri vojaki od februarja do avgusta; ko sem se vrnil, sem napravil dopolnilne izpite za čas teh šestih mesecev.

Bil sem pri dobrem katoliškem zdravniku v vojaški bolnišnici: Dravska bolničarska četa v Mostah. Nekaj sem pisaril iz mrliških knjig; zdravnik Kolonel mi je dal prepisovati imena vseh umrlih v tej bolnišnici med svetovno vojno. Potem so me odredili v supervizijsko komisijo,

kjer so zdravniki in oficirji pregledovali zdravstveno stanje vojakov in častnikov in jim dajali bolniške. Nekoliko sem šepal, kar za vojaka ni bilo ravno spodbudno, ker me je zdeloval revmatizem. Pomagal sem tudi naredniku v pisarni. On me je prosil za vstopnice za kino v Mladinskem domu pri salezijancih na Kodelevem. Tako sem imel vedno privilegije in tudi vedno kaj prostega časa za študij bogoslovja in za vsakdanjo udeležbo pri sveti maši.

Z menoj so služili tudi neki farmacevti in trije zdravniki. Eden teh zdravnikov je zelo dobro pozdravil moj želodec, hkrati pa mi je dal listek za 30-dnevno bolniško in vojaško vozovnico domov v Krško. Moj oče je rad prepeval pesem »Buči more, more

Odriansko ...«, pa tudi sicer je bila pesem zelo v modi. V Splitu sem tudi imel sorodnike po mamini strani. Kot salezijanec nisem mogel potovati, zato sem sedaj sklenil izkoristiti ponujeno priložnost dopusta. Ker sem pisal dovolilnice, sem sebi napisal listek za potovanje: Ljubljana – Karlovac – Sušak – Rab – Split – Zagreb – Krško. Dobri Dalmatinec, polkovnik, je, ne da bi prej pogledal, te papirje podpisal. Ko sem mu pokazal, kaj je podpisal, se je samo nasmehnil in mi pomahal z roko. Tako sem prvič videl morje, o katerem sem toliko slišal. Ves čas pa sem ob boku nosil vojaško sabljo, kot da bi se moral s kom klati. Kakor vidite, ni bilo nič hudega pri vojaki. Seveda ne bi nič pogrešal, če me sploh ne bi klicali.

BOŽJI SLUŽABNIK

Mašniško posvečenje

Nižje in višje redove sem prejel 1932–1933 po škofu Rožmanu v njegovi škofijski kapeli. Mašniško posvečenje je bilo v ljubljanski stolnici 2. julija 1933, skupaj s 30 drugimi. Mamica je bila vsa vesela, jaz pa sem se zasolžil, ker je manjkal oče, ki me je imel tako rad. Mama mi je ponovno povedala: »Bodi duhovnik, vendar bodi zares!«, kar mi je že napisala ob prvih zaobljubah. Beseda, ki pride iz materinega srca, se neizbrisno zapiše v dno srca. Dan sem preživel v globokem notranjem združenju z Bogom, v veliki hvaležnosti, saj sem čutil, da nisem vreden; to čutim še danes ob zlati in biserni maši.

Nova maša

Novo mašo sem pel 9. julija v župnijski cerkvi v Krškem. To je bil res dan, ki ga je naredil Gospod: nepozaben, svet in poln presenečenja. Dan, ki me je spominjal na moje duhovniške in redovniške dolžnosti, dan, ko sem posebno molil za zvestobo Bogu, don Bosku in Mariji, materi mojega duhovnega poklica. Krčani so pod vodstvom župnika Filipiča ter ceremonierja Črnoge dobro pripravili kar največjo slovesnost, saj nove maše menda ni bilo že desetletja. Zvečer sem prispel z vlakom na videmsko postajo, kjer me je čakala kočija, da sem se peljal kot kraljica Elizabeta; ob cesti pa so me pozdravljali radovedni ljudje, iz zvonika kapucinske in župnijske cerkve pa zvonovi. V cerkvi mi je sestra Milka darovala lep križ (potoval je vse življenje z menoj in ga še sedaj hranim). Potem domača godba, podobna in ne vem, kaj vse je še bilo v čast Gospodovega maziljenca. Jaz pa sem se trkal na prsi: Ne meni, Gospod, ampak svojemu imenu daj čast!

Prišli so vsi sorodniki – očeta je zastopal boter Jožko Krivic – salezijanci, sošolci, prijatelji, vsi so se mi pridružili z molitvijo, darovi in dobri mi željami. Dan, ki me je spominjal mojih duhovniških in redovniških dolžnosti, ko sem posebno molil za zvestobo Bogu, Mariji in don Bosku. In dan hvaležnosti moji mami, ki mi je izmolila duhovniški poklic.

Leto 1933 je bilo jubilejno leto odrešenja: 1900-letnica! Med novomašniki, ki jih je 2. julija v ljubljanski stolnici posvetil škof dr. Gregorij Rožman, nas je bilo osem salezijancev: pet Slovencev in trije Slovaki. Vsak mojih tovarišev novomašnikov je na svojevrsten način gradil mojo salezijansko osebnost: Lambizar mi je bil vzor navdušenega mladinskega animatorja; Kostanjevec mi je bil zgled gospodarske modrosti slovenskega duhovnika; Pušnik mi je bil zgled kot salezijansko izdelan asketični duhovnik; Jurčak pa vzor gibčnosti in vesele podjetnosti v salezijanski dejavnosti.

Hkrati učitelj in duhovnik

Sedaj sem bil učitelj, kot je želel moj oče, bil pa tudi duhovnik, kot je močno želela moja mama. Med učiteljskim poklicem in salezijanskim duhovniškim poklicem nisem videl drugega, kakor da je duhovniški poklic nadaljnje usposabljanje za višjo raven, ko se učimo biti poštene, dobri ..., kot uči Učitelj vseh učiteljev – Jezus Kristus. Nekako tako sem razmišljal; mislim, da je moja pot po Božji previdnosti samo obogatena z evangelijem in z don Boskovo pedagoško usmerjenostjo. Vedno sem bil, kot moj oče, za uboge sirote in za zanemarjeno mladino.

DA KOT SALEZIJANEC DUHOVNIK:

- postajam hostija, čista, sveta in brezmadežna,
- da po velikonočni skrivnosti trpim, umiram in vstajam,
- da iz svojega srca izlijem samega sebe in napolnim s tem, kar je Božjega,
- da bom kelih zveličanja za svojo in za duše drugih,
- da stojim pod križem z Marijo in uresničim vsakdanje spreobrnjenje,
- da bi se v šoli tabernaklja naučil postati žrtev, hostija, ponižen in svet salezijanec,
- da bi se vsak dan posvetil Mariji: Ves tvoj, Marija!

MOLITEV

da bi Bog poveljčal
Božjega služabnika Andreja Majcna

Neskončno sveti Bog.
Tvoj zvesti služabnik Andrej Majcen,
misijonar na Kitajskem in v Vietnamu,
goreč salezijanec in duhovnik,
je z velikim žarom vsem
oznanjal evangelij,
še posebej ubogi
in zanemarjeni mladini.

Na goro svetosti se je vzpenjal
z velikodušno dobroto
in ljubeznivostjo
ter s posredovanjem
tvojega usmiljenja
v zakramentu svete spovedi.

Prosimo te,
poveljčaj ga pred nami na čast oltarja.
Pomagaj nam,
da ga bomo vneto posnemali
in tebe iskreno častili.

Po njegovi priprošnji
nas usliši v naših potrebah.
(Lahko vstavimo namen.)
Naj bo tudi naše življenje
ena sama hvalnica tebi,
ki si slavljen zdaj in vekomaj. Amen.

Živi kamni v duhovni zgradbi

Zbral Tone Lipar

DON BOSKO IN NJEGOVA ŽUPNIJA V Mariboru so naš vsakdan že od nekdaj. Skupaj z njima sanjamo sanje že od začetka. Od leta 1986, ko so salezijanci zaznamovali mariborsko delovno okolje s svojo prisotnostjo in na svojevrsten način obogatili otroštvo mnogih mladih, pa vse do takrat, ko sva se tudi midva spoznala

ob dejavnosti tukajšnjega mladinskega centra. Ves ta čas živi v nas upanje, da bo nekoč v Mariboru stal don Boskov center. Velikokrat smo v pričakovanju že skoraj obupali, pa nama je lastna življenjska preizkušnja pokazala, da se vedno znova odpirajo možnosti, da dosanjamo še tako nemogoče sanje. Morda to ne uspe vedno tako in takrat, kot si sami

zamislimo, a vendar se po zaupanju rodi nova svetloba. Don Bosko je našo družino že davno osvojil, zato se ob neučakanosti vedno znova spomnimo na njegovo gradnjo cerkve Marije Pomočnice v Valdoccu. Zaupanje odtehta marsikaj ... V tem se veselimo in iskreno pričakujemo to, kar bo del nas, ki živimo z njim!

družina Knez ml.

(Katja, Andrej in Urban)

V NOVEM DON BOSKOVEM CENTRU Maribor bo dobila primerne prostore tudi naša župnijska Karitas. Na sedanjí lokaciji imamo v kletnih prostorih le majhno skladišče brez oken (6 m²), hrano pa delimo v veroučni učilnici. Zelo prav nam bo prišla pisarna in prostor za pogovore in svetovanje, saj se mnogi prosilci želijo tudi pogovoriti, potožiti in dobiti tolažbo, za

kar se sodelavci Karitas po svojih močeh in z Božjo podporo trudimo. Bog daj, da se naše želje čim prej uresničijo.

Olga Semelbauer Šimić
(voditeljica Župnijske Karitas)

V prejšnji številki Salezijanskega vestnika smo predstavili načrte za izgradnjo Don Boskovega centra Maribor. Opeke, ki jih bodo gradbeniki začeli kmalu vzidavati v to novo zgradbo, bodo le del »zgodbe« Don Boskovega centra Maribor. Kajti zgradba, ki ni grajena z rokami, se tukaj gradi že 25 let. Da pa bi mogla obstati in se utrjevati, naj bi ji ta iz opeke dala trdnost, varnost, domačnost, oporo.

ŽE KOT OTROKE SO NAS V ZGODNJIH devetdesetih pri verouku vpraševali, kaj naj ima salezijanski center in smo sanjarili o računalniški učilnici, bazenih, tenis igriščih itd. Sedaj pa si kot mlada družina in aktivna liturgična sodelavca želiva lepe orgle in ustrezne ter tople prostore za pevske vaje. Za notni arhiv je sedanja omara med nekdanjimi vratnimi podboji že davno premajhna. Kor, ki bo v novi cerkvi ob oltarju, bo bolje povezal pevce z občestvom in dogajanjem. V sedanji kapeli smo namreč natlačeni čisto zadaj in nam poleti primanjkuje zraka. V dvorani mestne četrti, kjer imamo glavne nedeljske maše, pa sedimo v prvih dveh vrstah in nas polovica ljudi posluša in gleda

v hrbet. V novi cerkvi bo boljša tudi akustika in bo petje bolj veličastno odmevalo po prostoru. Upava, da bomo z don Boskovo priprošnjo te cilje kmalu dosegli in da nam sv. Cecilija izprosi še več pevcev.

Matej in Natalija Luketič
(organist in pevka)

KOLIKOKRAT smo v naši 25-letni zgodovini že spreminjali dvorano Mestne četrti v naš župnijski bogoslužni

prostor? Koliko idej in ur prostovoljnega dela! Zakaj? Zato, ker je župnijska kapela premajhna in ne sprejme vseh, ki bi hoteli obhajati praznike in sv. bogoslužje.

In potem? Hitro pospravite dvorano, ker jo potrebujejo drugi, kakor da bi morali zabrisati sled za lepim duhovnim dogodkom. In kam naj se zatečem med tednom, če je ta dvorana pusta, prazna in zaklenjena. Koliko Boga žejnih ni našlo prostora za umiritev, ko so tavaljeli mimo in v zunanosti stavbe niso prepoznali hiše Božje ljubezni? Koliko mladih src ni našlo opore v veri, ker ni spoznalo in občutilo don Boskove ljubezni? Ko so iskali po Mariboru prostor, znamenje. Toda, ko v kapeli sv. Janeza Boska pogledaš tisti kos granita – temeljni kamen Don Boskovega centra, ki so ga blagoslovile blažene roke Janeza Pavla II., potem veš, da je to znamenje in zagotovilo Božjih obljub in blagoslovov. Prihajajo novi ljudje, potrebni don Boskove ljubezni, Božje pomoči in Marijinega varstva. Za njih, za nas in za prihodnje rodove bomo gradili prostore, ki bodo mnogim zavetje in opora,

kristjanom pa kraj srečevanja z Gospodom, medsebojne podpore, da bi lažje ponesli evangelij med ljudi.

Srečko Horvat, član ŽPS

KOT MLADINSKA DELAVKA V DRUŠTVU SMC Maribor sem v velikem pričakovanju gradnje novega Don Boskovega pastoralnega in mladinskega centra v Mariboru. S širitvijo programov in s pridobitvijo enega delovnega mesta se je začelo aktivno mreženje z institucijami ne samo v našem lokalnem okolju, temveč na območju celotne občine Maribor.

Vsa naša dejavnost teži k večjim in bolje opremljenim prostorom, ki bodo namenjeni aktivnemu preživljanju prostega časa mladih in otrok v salezijanskem duhu. Menim, da bodo novi prostori pomembna pridobitev na področju mladinskega dela v našem okolju, saj bomo v njih lažje izpolnjevali svoje poslanstvo med mladimi in otroki.

Sanja Obaha Brodnjak

SALEZIJANCI – DUHOVNIŠKI JUBILANTI 2011

Boršnik Rudi, biseromašnik
Skader, Albanija

Ivan Zupan, biseromašnik
Maribor (Trstenik)

Franc Brečko, srebrnomašnik
Ljubljana Rakovnik

Herman Gregorič, srebrnomašnik
Ljubljana Rakovnik

Metod Ogorevc, srebrnomašnik
Ljubljana Rakovnik

Vinko Štrucelj, srebrnomašnik
Sevnica

Kraji bl. Grozdeta Sotrudniški dan

Salezijanci sotrudniki smo se v čudovitem sobotnem majskem jutru (7. 5.) z našim duhovnim voditeljem Ivanom Turkom in z inšpektorjem salezijancev dr. Alojzijem Slavkom Snojem odpravili v novo-meško škofijo. Iz različnih krajev (Veržej, Šentjošt, Ljubljana-Rakovnik, Sodražica, Sevnica, Novo mesto, Boštanj) smo se dopoldne zbrali v romarskem svetišču na Zaplazu. Kot nevesta, ki pričakuje svojega ženina, stoji na hribčku čudovito obnovljena cerkev, v katero so prav v tem mesecu preneseni posmrtni ostanki blaženega Alojzija Grozdeta. Verjetno smo bili prva skupina romarjev, ki si je ogledala nov mozaik p. Ivana Rupnika. Zares prekrasna umetnina. Naše letno srečanje smo začeli s sveto mašo; z veseljem smo prisluhnili spodbudnemu in poučnemu nagovoru g. Snoja, ki zna vedno oz. za vsakogar izbrati pravo besedo. Zbrani ob sobratih pri Gospodovi mizi smo zares začutili pripadnost salezijanski družini, za kar smo vsem iskreno hvaležni.

Svoje potovanje smo nadaljevali do kraja, nedaleč od Mirne, do gozda, kjer se je končala življenjska pot mladega Lojzeta. Zapeljali smo se do Šentruperta in obiskali njegov grob. Tamkajšnji župnik nam je orisal lik bl. Alojzija in njegovo življenjsko pot.

Za popoldansko šmarnično pobožnost in litanije smo izbrali cerkev na Veseli gori, kjer smo naše letno srečanje zaključili in se vrnili vsak na svoj dom – polni lepih spominov, vselega druženja in tudi Božje bližine.

Bog daj, da bi z našimi srečanji nadaljevali tudi v prihodnje, vsako

© arhiv Sal. sotrudniki

Salezijanci sotrudniki/sotrudnice na Zaplazu

© arhiv HMP

Skupina v don Boskovih krajih

leto v večjem številu in tudi z mlajšimi salezijanci sotrudniki ter salezijankami sotrudnicami. Gotovo bi to željo v svojem srcu danes nosil tudi sv. Janez Bosko, naš ustanovitelj, saj se je vedno razveselil vsakega novega sodelavca.

Ljubica Košir
koordinatorica DBS

Salezijanski kraji Romanje v kraje don Boska in Marije Dominike

Poznavanje svetnika postane veliko globlje, ko ga ne spoznaviš več samo iz knjige, filma, njegove v sodobnosti živeče karizme, ampak ko se odpraviš v njegove kraje, ko ho-diš po zemlji, po kateri je stopal on,

ko čutiš vonj njegove dežele, ko se sprehodiš po krajih, kjer je hodil on ... V prvomajskih praznikih smo tako želeli bolje spoznati sv. Janeza Boska in sv. Marijo Dominiko Mazzarello. Torino Valdocco, Colle Don Bosco, Mornese so bili glavni postanki našega romanja. Na Colle Don Bosco smo spoznali in doživeli don Boska kot dečka, v Valdoccu smo strmeli nad tem, kar je Bog delal po tem preprostem duhovniku, v Morneseju pa smo odkrivali sv. Marijo Dominiko Mazzarello in razvoj družbe hčera Marije Pomočnice. Pisana družina romarjev: mladih in malo manj mladih, salezijank in salezijan-

Šentrupert, slovo od relikvij bl. A. Grozdeta

© J. Potrpin

Turin, Gašper Otrin posvečen v diakona

© M. Wosiek

ca, salezijank sotrudnic in nekdanih gojenk HMP se je kmalu začutila kot eno – velika salezijanska družina, ki ji je lepo pripadati. Skupno doživljanje začetkov salezijanske karizme je poživilo utrip našega srca, ki tudi danes bije za Gospoda in mlade.

s. Marija Imperl

Šentrupert Prenos relikvij bl. Alojzija Grozdet

Pred slovesnim obhajanjem prvega praznika bl. Alojzija Grozdeta, potem ko je bil lanskega junija razglašen za blaženega, so bili njegovi posmrtni ostanki iz groba v Šentrupertu odkopani. Svete relikvije

prvega slovenskega mučenca so na poti proti Zaplazu, kjer so poslej v osrednjem romarskem svetišču novomeške škofije postavljene v trajno češčenje, obiskale župnije, ki so povezane z življenjem in mučeniško smrtjo bl. Alojzija: Tržišče, rojstno župnijo, Šentrupert, kjer je bil pokopan, Mirno, župnijo, na območju katere je zaradi zvestobe Kristusu daroval svoje mlado življenje.

V Šentrupertu so se 25. maja k svečanemu bogoslužju ob beograjskem nadškofu msgr. Stanislavu Hočevanju zbrali poleg mnogih duhovnikov in vernikov tudi številni otroci in birmanci iz župnij trebanj-

ske dekanije. Nadškof Hočevar je v homiliji ob tokratnem praznovanju spregovoril o pomenu praznega groba: tistega Jezusovega in groba Alojzija Grozdeta, ki je Jezusa upodobil v svojem življenju in darovanju na posnemanja vreden način. Svoje prošnje med sveto daritvijo so birmanci na viden način upodobili z baloni. Ko so jih po sveti maši ponesli pred mogočno šentrupertsko cerkev in sta jim župnik Jože Brečko in nadškof Hočevar prerezala vrvice, so urno in družno poleteli kvišku. Kako zgovorno: v smeri Zaplaza.

LM

Turin Diakonsko posvečenje Gašperja Otrina

V soboto 11. junija je bil v baziliki Marije Pomočnice v Turinu posvečen v diakona salezijanec Gašper Otrin. Pri slovesnosti je turinski nadškof Cesare Nosiglia posvetil 13 novih diakonov. Štirje prihajajo iz Slovaške, trije iz Italije in po eden iz Hrvaške, Vietnama, Egipta, Indije, Ukrajine ter Slovenije. V nagovoru se je nadškof ustavil pri pomembnosti njihove nove službe v Cerkvi ter jih spodbudil k veselemu služenju in hoji za Kristusom, kar so tudi že sami izrazili, ko so si za diakonsko geslo izbrali besede apostola Pavla: »Vaši služabniki zaradi Kristusa« (3 Kor 4,5).

Slovesnosti so se udeležili tudi številni sorodniki, župljani in prijatelji našega diakona, ki so prav za to slovesnost priromali iz Slovenije v don Boskove kraje in poleg diakonskega posvečenja, dan poprej, obiskali tudi rojstni kraj sv. Janeza Boska na Colle don Bosco; na dan posvečenja pa še Valdocco, kjer je don Bosko preživel večino svojega življenja.

Primož Korošec ➞

© M. Suhoveršnik

Veržej, Center domače in umetnostne obrti

Veržej

Prvi sadovi Centra DUO

Da je bila odločitev za ustanovitev Centra domače in umetnostne obrti (DUO) v sklopu Zavoda Marianum v Veržaju pravilna, so pokazali tečajniki in udeleženci na slavnostnem odprtju Ekomuzeja za rokodelski center SV Slovenije. S pomočjo sredstev iz uspešno pridobljenega razpisa Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja so zaživeli sodobno opremljeni razstavnostudijski prostori za rokodelce in večnamenska sprejemna dvorana.

Ob praznovanju Marije Pomočnice, 22. maja, je prostore v nastajanju blagoslovil škof ordinarij dr. Peter Štumpf. Slovesno pa je bilo tudi 10. junija, ko je ob odprtju Ekomuzeja potekala slovesnost podelitve potrdil

udeležencem programov, po katerih si ti lahko pridobijo tudi formalno izobrazbo (Nacionalno poklicno kvalifikacijo za rokodelske poklice lončar, umetnostni/podkovski kovač, plehtar). Center DUO je tako prvič izvedel omenjeno izobraževanje, pridobil pa je tudi status izvajalca postopkov za preverjanje in potrjevanje NPK.

Slovesnosti se je udeležil tudi minister za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano RS mag. Dejan Židan. V spremstvu vodje Centra DUO salezijanca Janeza Krnca, župana Veržaja Slavka Petovarja in drugih predstavnikov sodelujočih zavodov in centrov iz regije si je v novih prostorih ogledal razstavi izdelkov udeležencev izobraževanj in projekta Mladi posvojijo rokodelca, ki ga je izvedlo pet prleških osnovnih šol. Največje

zanimanje pa so poželi tečajniki s prikazom obdelovanja in izdelovanja izdelkov iz ličja, gline ter železa.

M. Suhoveršnik

Bled

»Božja roka dela v vas«

V soboto, 14. maja 2011, je bilo dogajanje pri sestrah hčerah Marije Pomočnice v Marijinem domu na Bledu zaznamovano s praznovanjem. Poveselile smo se skupaj z vzgojno skupnostjo. To so sodelavci, s katerimi smo se skozi šolsko leto sestre srečevale pri različnih dogodkih in dejavnostih in si tako skupaj prizadevali za dobro otrok in mladih. Najprej smo se zbrali skupaj ob oltarni mizi in obhajali sveto mašo, sledil je piknik, druženje, petje, igra ... Praznovanje pa smo sklenili s programom v dvorani; ko smo sestre in otroci z igro, glasbo in resno besedo predstavili življenje sv. Marije Dominike Mazzarello ter si izrazili medsebojno hvaležnost, da lahko delamo skupaj za odrešenje vseh ljudi, še posebej mladih v našem kraju. Kot Marija smo v en glas slavili Gospoda za velike reči, ki jih dela v nas: Moja duša poveličuje Gospoda ...

s. Martina

Želimlje

Pomladna potepanja

Pomlad je na Gimnaziji Želimlje minevala v znamenju potovanja: tistih, na katera so nas z besedami in posnetki popeljali domači in tuji gostje, ter čisto pravih potovanj v bolj in manj oddaljene dežele z nahrbtnikom na rami oziroma s kovčkom v roki.

Sredi aprila, ko smo še sedeli v šolskih klopeh, nas je okviru turneje po Dolenjski obiskala slovensko-nemška družina z ljubljanskega Goethe-Instituta. Za dijake je pripravila vrsto poučnih delavnic, v sklepnem delu pa je s predstavitvijo zabavnih

Anton Grm SDB (46)

novomašnik

Nova maša:
Dobrepolje-Videm
3. julij 2011 ob 10. uri

© G. Valič

plati nemščine val navdušenja požel slovenski komik in prevajalec Boštjan Gorenc - Pižama. Za krajše slovo od šole je nekaj dni zatem poskrbel zbor filipinske univerze s koncertom tradicionalnih in modernejših ritmov, ki mu je sledilo še eno navdušujoče gostovanje: o osamosvojitvi Slovenije nam je prišla predavati televizijska voditeljica, sicer doktorica zgodovinskih znanosti Rosvita Pesek.

Za četrtošolce je z majem nastopilo obdobje poglobljenega študija pred maturitetnimi preizkusi. Dijaki prvih treh letnikov pa so v tem času na študijskih potovanjih po Evropi povsem praktično preverjali svoje pri pouku (tujih jezikov) usvojeno znanje: tretješolci so se odpravili proti Franciji, drugo- in prvošolci pa proti Italiji. Manjša skupinica drugo- in tretješolcev se je sredi maja s svojo profesorico nemščine odpravila še na Bavarsko obiskat svoje dopisovalce iz naše pobratene šole v Weichsu.

Po vrnitvi dijakov v klopi smo na šolskih hodnikih odprli razstavo fotografij šolskega natečaja Srečanja z naravo. Odprtja se je udeležil fotograf Slovenske tiskovne agencije in član ocenjevalne komisije natečaja Tamino Petelinšek. Dijakom je predstavil svojo poklicno pot in delo ter segel v roko avtorjem zmagovalnih fotografij.

Mojca Leskovec

© arhiv Želmlje

naročniki Sal. vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duh. poklice

Arnuš Marija, Dornava
Balažic Emilija, Dokležovje,
mati salezijanskega duhovnika
Bekes Anton, Stubla, Kosovo
Benčina Štefka, Kočevje
Beričič Pepca, Rakek
Borštnik Pepca, Št. Jurij pri Grosup.
Breznjek Ana, Lendava
Erjavec Marija, Lipovci
Grašič Francka, Duplje
Habe Marija, Vrhnika
Indihar Ljudmila,
Jerebic Marija, Lipovci
Klinkon Rezka, Tolmin
Kocjančič Franciška, Ljubljana
Kulovec Pepca, Novo mesto

Kutin Justina, Libušnje, mati duhovnika
Lah Marija, Vodice
Lampe Jože, Ribnica
Lipovec Alojzija, Cezanjevci
Makuc Rafaela, Šebrelje
Miklič Marija, Struge
Obretan Marija, Prevalje
Ogrizek Marija, Podplat
Petelin Magda, Kamnik
Pisanec Marija, Vojnik
Regancin Mery, Predvdor
Senica Ana, Ribnica na Pohorju
Šilc Angela, Ljubljana
Špingler Ljudmila, Maribor
Vojska Valerija, Šebrelje
Zadnik Zvezdana, Škofja Loka

Emilija Balažic mati salezijanca duhovnika

V začetku Marijinega meseca (3. maja) je odšla po Božje plačilo Emilija Balažic, mama duhovnika Branka Balažica. Ko danes kdo umre pri 78. letih, marsikdo reče, da ni dočakal visoke starosti. To je res, vendar če je to življenje povezano z boleznijo, ki te spremlja od zrelih let naprej zaradi napake zdravnikov in imaš zato za zmeraj težave z dihanjem, je to kar lepa starost. Na kmetiji, pa čeprav ta ni bila velika, je dela vedno preveč in nihče te ne vprašuje, ali lahko delaš ali ne, ker te življenjski ritem sili v to, da delaš, si tiho in se ne pritožuješ. Če je ob rednem delu še pet fantov, ki se šolajo, so skrbi še pomnožene, ker mati najbolje ve, kdaj je vse na pravem mestu in kdaj škriplje, ker morda ocene niso najboljše, ker se otrok druži z vrstniki, ki niso ravno zgledni, ali so v ospredju

kakšni drugi problemi. Mama Emilija o tem ni razpravljala, ampak je vse nosila v sebi, veliko premišljevala in molila, da bi se vse vedno prav izšlo. Bila je skromna in večkrat ji je bilo zelo nerodno, ko so jo mož Lojze, kateri od otrok ali kdo iz bližnjega sorodstva presenetili s kakšnim darilom. Tudi na kakšno potovanje so jo težko pripravili, razen če je bil obisk namenjen najstarejšemu sinu, ki je med salezijanci. Vedno je trdila, da je njeno mesto doma, na polju in pri štedilniku, pri delu, redni vsakdanji molitvi in pri maši, tudi med tednom, če je le utegnila vse prej postoriti. To zadnje, maša, ji je bila zadnjih deset let odvzeta. Zaradi težkega dihanja in pogostih napadov kašlja ni mogla več v cerkev. »Bom pa doma več molila in spremljala mašo po radiu ali televiziji,« je rada ponavljala. V tem zadnjem obdobju je rada vzela v roke knjige, pa ne kakršnekoli, samo kakšne zgodbe o svetnikih in knjige z versko tematiko. Čutila je, da ji takšno branje daje izredno moč, da lahko zdrži pred različnimi napani, saj je bila kar dvanajst let vdova, sama v skrbi za otroke, od katerih sta bila doma dva brez redne službe, dva v Ljubljani in eden na Trsteniku. Spomladi pa je naenkrat začutila, da se njeno slovo s tega sveta bliža. Ko smo ji svetovali, da naj obišče zdravnika in gre v bolnico, je samo zmajala, rekoč: »Moj čas je prišel. Zdravniki ne morejo nič več narediti. Pustite me, da doma umrem!« Po več kot enem mesecu ob vodi in obhajilu večkrat na teden je res prišel njen čas za srečanjem z Očetom, h kateremu je vsak dan molila in ga je z veseljem pričakovala. Naj jo sedaj Bog nagradi za vse, kar je naredil za rast Božjega kraljestva s svojim delom, molitvijo in vdanim prenašanjem trpljenja. B.B.

Neuničljiva mladost in vitalnost

Portret salezijanca Janeza Ambrožiča

Salezijanca pomočnika Janeza Ambrožiča je zaznamovala
burna in negotova mladost, begunska taborišča, daljna
Argentina ... v domovini pa spet knjige, paketi, naslovi ...

Piše: Mirko Rakovnik

Janez Ambrožič

Pri vsem tem je g. Ambrožič kar pozabil na svoja leta in na ga-ti križ, ki ga nosi na svojih vzravnanih plečih. Še vedno je živahen in bi-ster sogovornik v svoji delovni sobi, zgovoren vodič po mehkih stezicah Golovca, od koder se odpre čudo-vit pogled na rakovniško svetišče. Njegov pogled pa splava preko Lju-bljanskega barja in Krima, vse tja do ribniških in kočevskih hribov, kjer se pod gozdovi Velike gore skriva idilič-na vasica Dane, kjer je srečno teklo njegovo kratko otroštvo. Kot najsta-rejši je prvi zapustil očetov dom in ljubezen matere ter si svoj novi dom poiskal pri salezijancih na Rakovni-ku. Po pripravah na Radni je končal noviciat na Škrbljevem in tam je pred 70-imi leti, 12. oktobra 1941, napra-vil prve redovne zaobljube.

Negotovi in težki vojni časi so tudi njega pognali iz domovine. V begunskih taboriščih na Koroškem se je pridružil mnogim sobratom in rojakom, ki so šli v daljino Argentino.

Salezijanci v Argentini so slovenske sobrate z veseljem sprejeli, saj so takoj pokazali svojo delavnost in apostolsko gorečnost. Tudi g. Ambrožič sprva kot knjigovez, kasneje kot prodajalec v velikanski salezijanski knjigarni pokaže svoje »ribniške« korenine. Skozi njegove spretno roke gre ogromno »knjižne robe«. Po napornem delu se veseli sobote in nedelje, ko skupaj z drugimi sobraty v oratoriju zbiral slovensko mladino. Skoraj 15 let je tako dihal dobri zrak Buenos Airesa, potem pa je bil že čas, da pogleda nazaj v domovino.

V Italiji je dolgo čakal na dokumente in vstop v Jugoslavijo, potem pa se je leta 1966 z vlakom pripeljal iz Trsta in jo kar peš mahnil naprej. Ob petih zjutraj je že potrkal na rakovniška vrata. Odprl mu je sam rakovniški mežnar Sebo, ki je že pripravljaval cerkev za jutranje maše.

A g. Ambrožič ni ostal le na obisku. Inšpektor Jurčak je takoj zaposlil vse njegove sposobnosti in izkušnje. Za njim so se v domovino počasi vračali tudi drugi sobratje pomočniki, ki jih je družila skupna

geslo križanke

**Geslo tokratne križanke pošljite do
15. avgusta 2011**

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej.
2. nagrada: knjiga Andreja Raviera: Učenkjak in svetnik Frančišek Saleški.
3. nagrada: knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (življenjepis sv. Janeza Boska).
4. nagrada: knjiga Toneta Ciglarja: Pavel Bernik, Misijonar z Indijsko dušo.
5. nagrada: rakovniška knjižica Janeza Vodičarja: O tem se veliko govori.

Rešitev križanke SV 3/2011

MATEJA KRANJC

sestra hčera Marije Pomočnice

[illegible]

usoda begunstva. Še posebej sta si bila blizu z g. Prevcem, mizarskim mojstrom. Ves teden sta trdo gara-
la, v nedeljo, takoj po prvi maši, pa na avtobus in odbrzela sta tja pod gorenjske vršace uživat lepote slo-
venske domovine.

Z leti so se dejavnosti na Rakovniku zelo namnožile, a skozi spretno roko g. Ambrožiča gre še vedno vsa pošta, vse poštno pošiljke, vsi paketi ... Morda prav v tem tiči skrivnost njegove neuničljive mladosti. Rad moraš imeti svoje delo in duši privoščiti dovolj lepote, da se lahko utrujeno telo vedno znova poživlja in pomlaja.

VIDEO na:

www.donbosko.si/video

salezijanske osebnosti nagradna križanka

				SESTAVILA MATEJA	ZBIRKA CERKVENIH PSALMOV	NAZIV EGIPTOVSKIH KRALJEV	SALEZI- JANSKI VESTNIK	STOK, STOKANJE	UROŠ LAJOVIC	PERJE PRI REPI	ZNAMKA ŠPORTNE OPREME, ČEVLJEV	FOTO- GRAFSKI APARAT
				PETER FISTER			GLAVNI, OSREDNJI LIK POHOTEN GOZDNI DUH					
				KRATKA, DEBELA KLOBASA (GOVED. IN SVINJINA)								
				JUŽNOAM. ŽELVA					MOŠTVO, EKIPA			
				SVETNIK, KI GODUJE 2. FEB.					AVARI			
										DRAGO ERJAVEC		
										TELOVADBA OB GLASBI		
SALEZI- JANSKI VESTNIK	PETER BRATOŽ	KAČA PODO- BNA UDAVU PREBIVALCI LAOSA						SL. OPERNA PEVKA IRENA POJAV NA VODI				
SVETLEČ PLIN, KI NASTAJA PRI GORENJU							RESA, VRES, VRESJE GLASBENI ZNAK					
VEČJA KOTANJA Z VODO						IND. REŽI- SERKA MIRA SORTA, ZVRST					HRVAŠKA PREMIERKA JADRANKA	POGOVORNO IME ZA RENAULT 4
SALEZI- JANSKI VESTNIK	ORGAN VIDA NAPOR				SKOPLJEN BIK PRIPADNIK APAČEV				OSRED. KNJI- ŽNICA KRANJ MALTNA ZI- DNA OBLOGA			
TONE ŽNIDARŠIČ			ZGORNJI DEL STOPALA SPOJ PRI OBLEKI					LESENA PIŠČAL LIBERALNA DEMOKR. SLO.				
GROBO DOMAČE SUKNO, RAŠEVINA				PEVEC PSALMOV KOLAR ANDREJ								
EDINI IZVOD, IZVIRNIK							OKRASJE, NAKIT					
KRAJ NA PRIMOR- SKEM							PTIČJA SAMICA					

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

1. **nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: Katarina SLOKAR, Ajdovščina.
2. **nagrada:** knjiga Andreja Raviera: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški: Peter LEBAN, Kranj.
3. **nagrada:** knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (življenjepis sv. Janeza Boska): Marijana LIMBEK, Domžale.
4. **nagrada:** knjiga Toneta Ciglarja: Pavel Bernik, Misijonar z indijsko dušo: Jonatan JERŠIN, Ljubljana.
5. **nagrada:** rakovniška knjižica Janeza Vodičarja: O tem se veliko govori: Anica KOROŠEC, Celje.

POLETNE DRUŽINSKE POČITNICE Z ROKODELCI

5-dnevni paket za družino s tremi otroki s polpenzionom in kopanjem v okoliških termah po ugodni ceni!

Med bivanjem pri nas boste spoznavali rokodelsko dediščino Pomurja in se s pomočjo rokodelcev naučili izdelati različne izdelke domače in umetnostne obrti. Hiša s svojo okolico nudi tudi številne možnosti za šport in rekreacijo in je dobra izhodiščna točka za številne izlete po Prekmurju in Prlekiji. V tišini hišne kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite.

Informacije in rezervacije

Penzion Mavrica*** | Puščenjakova ulica 1 | 9241 Veržej
E: penzionmavrica@siol.net S: www.marianum.si
T: 02 588 90 60 M: 051 370 377

marianum[®]
ZAVOD MARIANUM VERŽEJ
Hiša, ki združuje generacije.

PROGRAMI ZA MLADE

BLLED – MARIJIN DOM

27. junij – 1. julij: **Počitniški teden za otroke in mlade** »Bled pod drobno-gled«. Celodnevno bivanje bo osnovnošolcem in srednješolcem omogočilo čas za počitek, molitev, druženje, ustvarjanje, raziskovanje ...

11.–15. julij: **Počitniško učenje tujih jezikov**. Počitnice ali/in učenje?!? Ja, to dvoje lahko gre odlično skupaj! Počitniško učenje tujih jezikov: angleščine, nemščine ali italijanščine. *Info in prijave: s. Martina Golavšek*

LJUBLJANA HMP GORNJI TRG

4.–9. julij 2011: Začetni tečaj angleščine za študente in mlade v poklicih. Vključeval bo osnove slovnice, branje, pisanje ter intenzivno konverzacijo. Obsega **30 ur tedensko in 5 ur dnevno**. Ne bo manjkalo sprostitve. *Info in prijave: s. Barbara Poredoš*

SVETI PRIMOŽ NAD VUZENICO

4.–10. julij: **Počitniški teden za otroke**. *Info in prijave: s. HMP, Radlje*

USKOVNIŠKI TEDNI

1. teden: 17.–23. julij
2. teden: 24.–30. julij
3. teden: 31. julij – 6. avgust
Info, prijave: Marko Košnik, Jože Vidic

UDO – USKOVNIŠKI DNEVI ZA ODRASLE

14.–17. julij 2011
"Pridite in boste videli" *Uporabi moje roke!*
Info in prijave: Marko Košnik, Vlasta Merzel

VERŽEJ

3.–10. julij: »Oratorij« za družine *Informacije in prijave: Janez Krnc*

ŽELIMLJE – DUHOVNE VAJE

26. junij – 29. junij: fantje in dekleta (4.–7. razred)
30. junij – 3. julij: fantje in dekleta (8. in 9. razred)
4. julij – 7. julij: fantje (ministranti – več športa!)
8. julij – 11. julij: fantje in dekleta (zaključeni 9. razred in srednješolci)
Informacije in prijave: Klemen Balažič

ORATORIJ 2011: V TVOJO SMER! JESENSKO SREČANJE ANIMATORJEV ORATORIJA

3. september (sobota), Ljubljana Rakovnik – od 9.30 do 17.00
Sv. maša, oratorijska tržnica, velika igra, zabava ...
Podrobnosti in prijave: www.oratorij.net/jsao oz. pišite na info@oratorij.net

NATEČAJ OB 30. OBLETNICI STIČNE MLADIH

Organizatorji vabijo: Svoje spomine na Stično delite z nami v obliki fotografij ali krajših tekstov. Vabljeni tudi tisti, ki ste se festivala udeleževali že pred leti! Več na www.sticna.net

DRUGI PROGRAMI

DUHOVNE VAJE ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLICE

KUREŠČEK od 7.–9. julij. Začetek ob 18.00 s sveto mašo, sklep s kosilom.
Info in prijave: Ivan Turk ali Marko Štajner

LJ. RAKOVNIK – ROMARSKI SHOD

15. avgust, ponedeljek: praznik Marijinega vnebovzetja. Romarski shod bomo začeli z večerno mašo v nedeljo zvečer ob 18.30, po maši preprosta procesija k lurški kapeli in litanije Matere Božje. Na praznik v ponedeljek bodo maše ob 7.30, 9.00, 10.30, 15.00, 18.30. **Glavni romarski shod bo popoldne ob 15.00**, ko bosta sv. mašo vodila salezijanca biseromašnika **Rudi Borštnik** (misi-jonar v Albaniji) in **Ivan Zupan**.

11. september, nedelja

8. september (sreda), liturgični praznik. Svete maše ob: 7.30, 9.00, 10.30, 18.30.

Jesenski romarski shod ob prazniku Marijinega rojstva in obletnici posvetitve cerkve Marije Pomočnice. Svete maše ob: 7.30, 9.00, 10.30, 15.00, 18.30. **Ob 15.00 glavna romarska pobožnost** s sv. mašo, ki jo bo vodil letošnji salezijanski novomašnik **Tone Grm**.

18. september, nedelja

Nedelja svetniških kandidatov – na Rakovniku ob 15.00. Somaševanju slovenskih škofov se bo pridružil **vrhovni predstojnik salezijancev Pascual V. Chavez**. Med mašo bo blagoslov spominske plošče Božjega služabnika misijonarja Andreja Majcna.

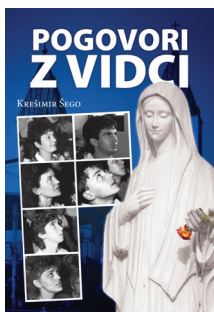
POKLJUKA – SV. ANTON

Sv. maše ob nedeljah od 26. junija do 4. septembra: **ob 11.00** – pri kapelici sv. Antona blizu Šport hotela. Vabljeni v zeleni raj!

JESSE RICE Cerkev v času Facebooka

Avtor Jesse Rice verjame, da Facebook ponuja globok vpogled v naše najgloblje potrebe. Pridružite se Jesseju pri raziskovanju družbenega mreženja in njegovega vpliva na kulturo in Cerkev. Polna svežih pogledov in provokativnih vprašanj nas Cerkev v času Facebooka spodbuja k pristnim odnosom z Bogom in ljudmi okrog nas.

KREŠIMIR ŠEGO Pogovori z vidci

Knjiga, ki je izšla v več jezikih, je sedaj na voljo tudi slovenskemu bralcu. V njej so zbrani pogovori z vidci iz Medžugorja, ki so nastali ob raznih priložnostih skozi obdobje več let. Po vidcih Gospa govori tako župniji Medžugorje kot vsemu svetu.

PRIPRAVA ZA TISK ZALOŽBA - VIDEO TRGOVINA

Rakovniška 6 - Ljubljana
01 427 73 10 - info@salve.si
www.salve.si
trgovina je odprta vsak delovni
dan 8.00-18.00 - ob sobotah
8.00-13.00 ter ob romarskih shodih

Verjamem v Boga

© P. Belak

Bruno Ferrero

Osemletni deček je takole napisal v spisu o Bogu: »Ena od glavnih nalog Boga je, da dela ljudi. Naredi jih zato, da jih postavi na mesto tistih, ki umrejo, tako da jih je dovolj za vse naloge na zemlji. Ne dela velikih, ampak samo dojenčke. Najbrž zato, ker so manjši in jih zato lažje izdeluje. Tako ne zapravlja svojega dragocenega časa s tem, da bi jih učil hoditi in govoriti, ampak to delo zaupa mamam in očetom. Mislim, da je to dober način.

Druga najpomembnejša naloga Boga je, da posluša molitve. Bog vidi in sliši vse in povsod. To ga zelo zaposluje. Zato mu ne smete krasti časa in ga prositi za stvari, za katere so vam starši rekli, da jih ne morete imeti.

Ateisti so ljudje, ki ne verujejo v Boga. Mislim, da jih v našem mestu ni, vsaj med tistimi ne, ki hodijo v cerkev.

Jezus je Božji Sin. On je delal mnoge težke stvari: hodil je po vodi,

delal čudeže in skušal govoriti o Bogu ljudem, ki ga niso hoteli poslušati.

Zdaj pomaga svojemu Očetu pri poslušanju molitev. Lahko molite, kadar hočete in zagotovo vas bosta poslušala, saj imata vse tako organizirano, da je eden od njiju vedno v službi.

Treba je hoditi k verouku, saj osrečujemo Boga. In koga je najlepše razveseliti, če ne prav Njega. Ne izogibajte se verouka zaradi stvari, ki jih imate za bolj zabavne, kot npr. iti na morje. To je zgrešeno.

Če ne verjamete v Boga in ste poleg tega še ateisti, ste najbrž zelo sami, ker vaši starši ne morejo iti povsod z vami, Bog pa lahko. Lepo je vedeti, da On je, če te je strah teme ali ko še ne znaš dobro plavati in te veliki fantje vržejo na globoko. Ne smemo pa vedno misliti samo na to, kar lahko Bog stori za nas. Mislim, da me je Bog postavil na to mesto in da me lahko vzame nazaj, kadar hoče. Zato verjamem v Boga.«

Oratorij 2011

V tvojo smer

**Poletni program za otroke
po vsej Sloveniji**

Kdaj in kje: www.oratorij.net/datumi

